

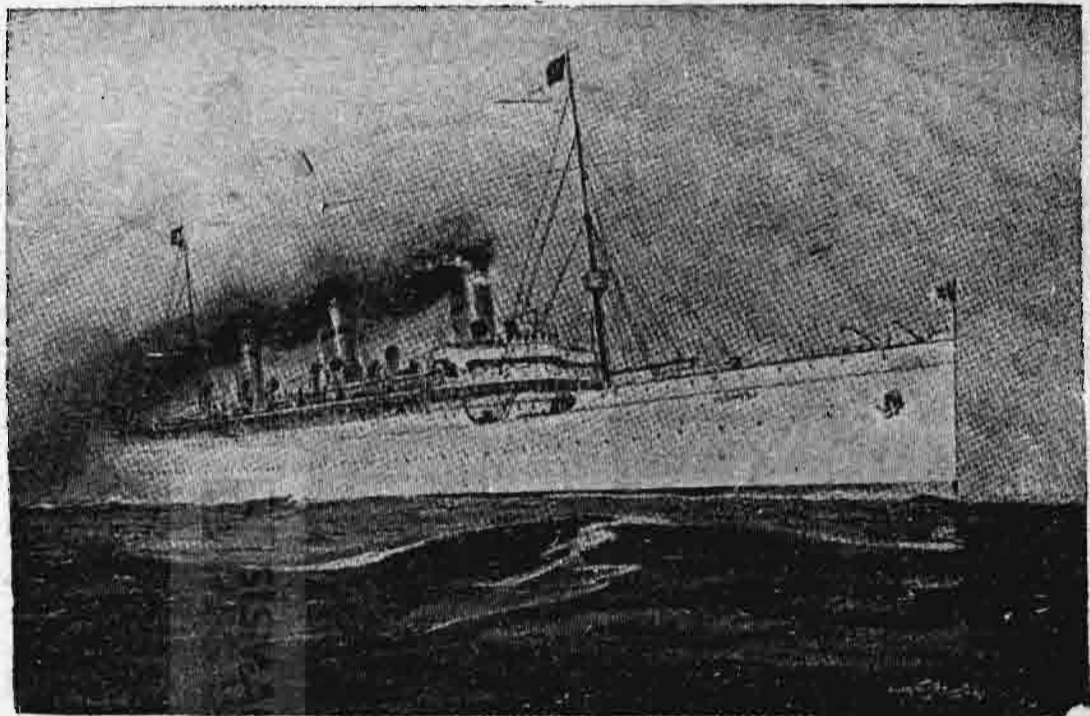
'Απ' Όλα

Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟ. Α

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

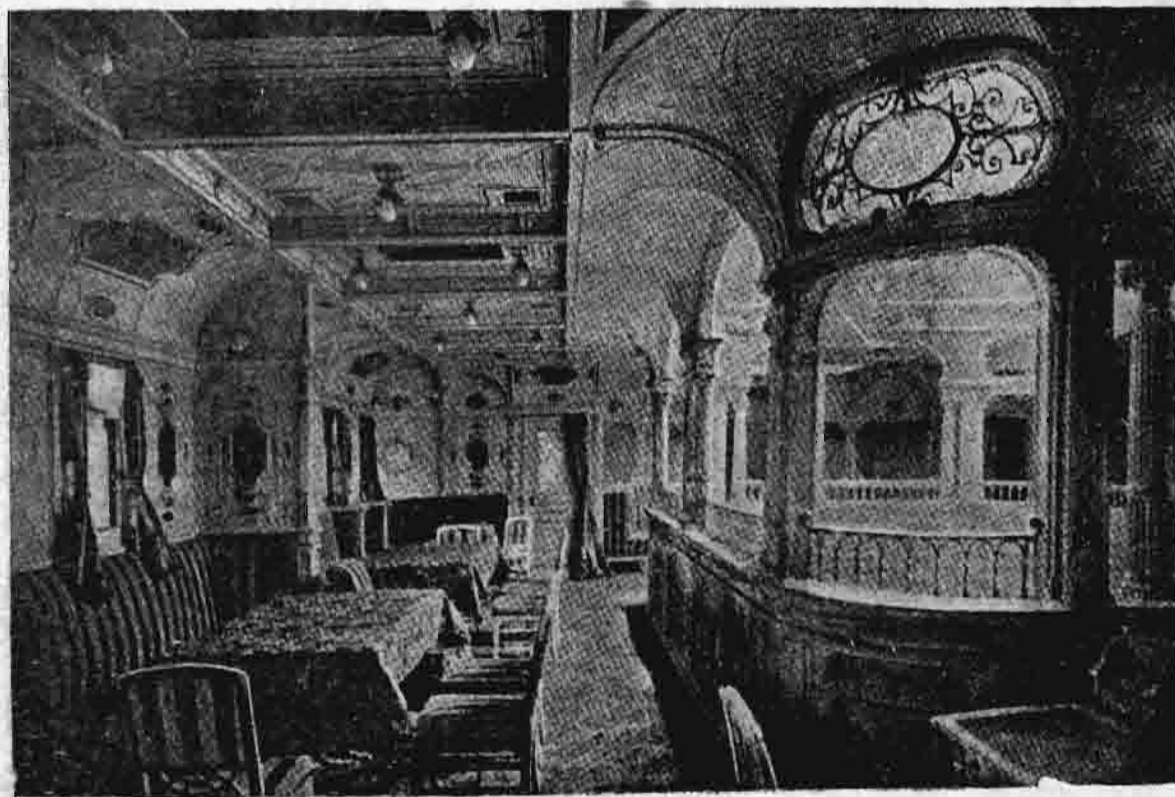

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

ΤΟ «ΒΟΛΤΟΥΡΝΟ»

Τὸ μέγα ὑπερωκεάνειον ταχυδρομικὸν ἀτμόπλοιον τῆς Καναδικῆς Ἑταιρίας «Ρογιαλ-Λάϊν», τὸ ὁποῖον τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρὸς ἐν μέσῳ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

Μία αἴθουσα ἐν τῷ «Βολτούρνῳ».

ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΤΙΚΟΝ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Ἐάν ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σύμπαντος ὁμοίαιζε μὲ τὰς Κυβερνήσεις τῶν Κοιτῶν, ὠρισμένως θὰ εἶχομεν ὑπουργικὴν κρίσιν εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος τὰς ἡμέρας αὐτάς. Τὸ ρεῦμα τῶν δυσαρρεσκειῶν, κατὰ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς τῆς πολιτικῆς τοῦλάχιστον, ὀγκοῦται καθημερινῶς. Εἰς ὅλα τὰ κέντρα τὸ κοινὸν θέμα εἶναι ἡ καταστάσις. Ἡ ἀντιπολίτευσις μαίνεται. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποῦ «βγάζει λόγον», ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του, ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἀνωμάλους περιστάσεις.

— Μὰ εἶναι κατάστασις αὐτὴ ἐπὶ τέλους, ἀγαπητοὶ συμπολίται; Ποῦ ζῶμεν; Σεπτέμβριον διατρέχομεν ἢ Ἰούλιον; Ποῦ εἶναι λοιπὸν αἱ ἐπαγγελίαι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τοῦ Καζαμῖα; Ποῦ εἶναι τὰ σύννεφα, τὰ πρωτοβρόχια, ἡ δροσιά, ἡ κατάργησις τῶν δεινῶν τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς μυϊγες καὶ τὰ κουνούπια; Ὁ ἰδρῶς τρέχει ἀπὸ τὰ μέτωπά μας, σταλάζει ἀπὸ ὅλα μας τὰ ἄκρα, διηθεῖται ἀπὸ ὅλα μας τὰ ρούχα. Ὁ ὕπνος μας κατήντησε μαρτύριον, ἡ ἀναπνοή μας πρόβλημα, ἡ κίνησις τῶν μελῶν μας κόλασις. Ἡ ζωὴ κατήντησεν ἀφόρητος! Καὶ ἐρωτῶ πάλιν, ἀγαπητοὶ συμπολίται, ποῦ ζῶμεν; Μήπως εἰς τὰς Ἰνδίας; Μήπως εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην; Ἄλλὰ ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἡ ὑπομονὴ τοῦ λαοῦ ἐξηντλήθη, ἡ ἀνοχὴ ἐφθασεν εἰς τὰ ὅρια, τὸ ποτήριον ἐξεχειλίσειν, ἡ περιφρόνησις πρὸς τὰ δικαιώματα τῆς ζωῆς κατήντησεν ἐγκληματικὴ. Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι πρωτοφανές, κύριοι, μοναδικόν, ἀνευ προηγουμένου. Τοιαύτην οἰκτρὰν κατάστασιν δὲν τὴν ἐνθυμοῦντο οὔτε οἱ γεροντότεροι. Ἔως πότε λοιπὸν; Ἔως πότε θὰ περιμένωμεν; Ὁ Ὀκτώβριος ἐφθασε καὶ καμμία ἐλπίς βελτιώσεως τῆς καταστάσεως δὲν διαφαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα. Καὶ ἐρωτῶ πάλιν. Εἶναι κατάστασις αὐτὴ;

— Ὁρισμένως δὲν εἶναι κατάστασις αὐτὴ. Πολὺ σωστὰ τὰ λέει ὁ κύριος! Αὐτὰ εἶναι χάλια, εἶναι ἀπελπισία, εἶναι ἐμπαιγμός. Δὲν ὑποφέρεται πλέον! . . .

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἀκροατηρίου εἶχε κορυφωθῆ, ὑπὸ τὰ διάπυρα βέλη τοῦ Σεπτεμβριανοῦ Ἡλίου, χειρονομίαι ἀπειλῆς καὶ ἀπελπισίας διεγράνοντο εἰς τὸν ἀέρα, ἀπρεπεῖς φράσεις ἀνέβαινον πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἂν δὲν ἐπηκολούθησε διαδήλωσις, συλλαλητήριον, σανίδες καὶ μαῦραι σημαῖαι, αὐτὸ συνέβη ἀπλῶς καὶ μόνον, διότι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σύμπαντος, καὶ ὅταν ἀκόμη διαπράττει τὰς μεγαλειτέρας ἀνθαιρεσίας, δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τὴν λαίλαπα τῆς λαϊκῆς θελήσεως, διότι, ὡς γνωστόν, δὲν στηρίζεται, οὔτε ἐπὶ τῆς καθολικῆς, οὔτε ἐπὶ τῆς μερικῆς, οὔτε ἐπὶ καμμίας ψηφοφορίας. Ἐάν τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικά, θὰ ἐνεφανίζετο ὠρισμένως ὁ προσδοκώμενος σωτῆρ, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπέσχετο

«νὰ πράξῃ τ' ἀντίθετα τῶν προκατόχων του». Καὶ θὰ ἔλεγεν :

— Ἀγαπητοὶ συμπολίται! Σὰς ὑπόσχομαι νὰ περιστείλω τὰς ὑπερβασίας τοῦ Ἡλίου, νὰ ἐπαναφέρω τὴν διασαλευθεῖσαν ἀτμοσφαιρικὴν τάξιν, νὰ ἐπιστρατεύσω τὰ πρωτοβρόχια, τὰ σύννεφα, νὰ προσφέρω εἰς τὸν καταδυναστευόμενον λαὸν δρόσον καὶ παρηγορίαν. Ἐάν μὲ τιμήσετε, ἀγαπητοὶ συμπολίται, διὰ τῆς ψήφου σας, θὰ καταργήσω τὸν ἰδρῶτα, τὴν δύσπνοιαν, τῆς μυϊγες, τὰ κουνούπια, τὰ δράματα, τὰ μονόπρακτα καὶ τὰ πολύπρακτα, τὴν κριτικὴν τῶν θεάτρων καὶ ὅλας τὰς πληγὰς τοῦ Φαραῶ. Θὰ καταβρέξω τοὺς δρόμους, θὰ καθαρίσω τὰς ὑπονόμους, θὰ ἐπιβάλω τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν μετεωρολογικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Κράτους καὶ δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ πλέον ἡ ἀπεμπόλησις τῶν δικαιωμάτων τοῦ Φθινοπώρου σήμερον, τοῦ Ἐαρος αὔριον, τοῦ Θέρους μεθαύριον, τοῦ Χειμῶνος ἀντιμεθαύριον, χάριν τῶν συμφερόντων τοῦ κόμματος. Θὰ θέσω κάθε ἐποχὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ θὰ ἐπαναφέρω τὴν διασαλευθεῖσαν τάξιν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Ἀτμοσφαιραν, ὡ; καὶ τὴν κλονισθεῖσαν πειθαρχίαν εἰς τὸν οὐρανὸν τῶν Μετεώρων. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόγραμμά μου, κύριοι. Εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ παρᾶσχετε τὰ μέσα τῆς πραγματοποιήσεώς του!

Τί θὰ ἐγίνετο κατόπιν τοιαύτης ἀγορεύσεως; Ἡ λαϊκὴ θύελλα θὰ ἐξέσπα αὐτοστιγμεί. Ζητωκραυγαί, ἀναθέματα, συλλαλητήρια, μαῦρες σημαῖες, βεγγαλικά, οἰμωγαὶ τ' εὐχολαὶ ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων, καὶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σύμπαντος θὰ ἔσπευδε νὰ ὑποβάλλῃ τὴν παραίτησίν τῆς καὶ ν' ἀφίση κατησχυμένη τὴν Ἀρχήν. Θὰ ἔμενεν ἓνας ἄνθρωπος, ἰδρωμένος Σεπτεμβρίου λήγοντος, εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Κυβερνήσεως; Κανείς! Ἐγὼ τοῦλάχιστον πρῶτος θὰ ὕψωνα τὰ τρία μουσκεμένα μαντήλια μου εἰς ἓνα καλάμι καὶ θὰ ἐγινόμουν σημαιοφόρος τῆς διαδηλώσεως. Ἄλλὰ ποῦ εἶναι ἡ ἀντιπολίτευσις; Ποῦ εἶναι ὁ ὑποσχόμενος, ὄχι πολλὰ, ἀλλὰ ἓνα συννεφάκι τοῦλάχιστον καὶ δέκα σταγόνας βροχῆς; Κανείς δὲν ἐμφανίζεται καὶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σύμπαντος μένει εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ ὀργιάζει.

Ὁ κόσμος, ἐν τῷ μεταξύ, φιλοσοφεῖ, διότι ἡ φιλοσοφία εἶνε τὸ καταφύγιον τῶν ἀπληπισμένων καὶ τῶν ἀδυνάτων. Θὰ φυσήξῃ; Θὰ βρέξῃ; Θὰ συννεφιάσῃ; Ἄνετραπήσαν λοιπὸν οἱ νόμοι τῆς Φύσεως; Ἄλλ' αὐτὸ ποῦ συμβαίνει δὲν εἶναι ἀσυνέπεια, ἀνωμαλία, ἔλλειψις τάξεως; Ἐξανάγινε παρόμοιον πρᾶγμα; Καὶ πότε; Καὶ διατί; Ποῖος εἶνε ὁ λόγος του; Ποῖα τ' ἀποτελέσματά του; Πρόκειται μήπως περὶ σοφῆς προνοίας, τῆς ὁποίας μᾶς διαφεύγουν τὰ μυστήρια; Ἡ πρόκειται ἀπλῶς περὶ ἀμελείας καὶ ἀδιαφορίας τῆς Φύσεως; Θὰ μᾶς βγῆ εἰς καλὸν ἄρά γε ἢ εἰς κακόν; Μήπως ἠλλάξεν ὀριστικῶς τὸ κλίμα; Καὶ διατί; Συνετέλεσαν τάχα τὰ κανόνια τοῦ πολέμου ἢ τὸ ἄνοιγμα τῶν διωρῶν; Ἡ μήπως ἐπίκειται ἡ Δευτέρα Παρουσία; Καὶ ἐπιτρέπεται τέτοια ἀσυνέπεια ὁποσδήποτε ἐκ μέρους τῆς Φύσεως, ἀφοῦ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ κοινοτέρου ἀνθρώπου; Ἡ μήπως ἡ ἀσυνέπεια καὶ ἡ ἀνθαιρεσία εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ὠραιότης, ὅ,τι δὲ ὀνομάζομεν ἀρετὴν οἱ ἄνθρωποι, δὲν εἶναι παρὰ ἐλάττωμα, ἀδυναμία, ἠλιθιότης καὶ συνθήκη; Καὶ κατόπιν ὄλων αὐτῶν, πρέπει νὰ πάρωμεν παρὰ-

δειγμα ἀπὸ τὴν Φύσιν, διὰ τὴν ζωὴν μας ἢ νὰ ἐμμείνωμεν εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῆς ἀρετῆς, ποῦ ἐδημιουργήσαμεν μόνοι μας; . . .

Ἄντι νὰ φιλοσοφῶμεν ὅμως, τὸ προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ ἠμπορούσαμεν ν' ἀνατρέπωμεν τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Σύμπαντος κάθε φορὰν ποῦ διαπράττει προφανῶς ἀνθαιρεσίας καὶ καταστρατηγήσεις τῶν νόμων τῆς φύσεως. Ὅποσδήποτε ἠμποροῦμεν ἐν τῷ μεταξύ νὰ κάμνωμεν τὴν σχετικὴν ἀντιπολίτευσιν, ἔστω καὶ ἐπὶ ματαίῳ. Ἡ ἀντιπολίτευσις εἶναι μία φυσιολογικὴ ἀνάγκη, καὶ πρὸ πάντων μία ἀσφαλῆς παρηγορία.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Γ' ΚΟΙΝΩΝΙΚὸΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

τοῦ Ἄνω Όλα

Δύο βραβεῖα 500 φράγκα.

ΧΟΡΗΓΙΑΙ Ι. ΚΕΧΑΓΙΟΓΛΟΥ

Ὀλίγον πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν ἔργων διὰ τὸ Γ' Κοινωνικόν μας Διαγώνισμα, ἀρκετοὶ φίλοι τοῦ «Ἄνω Όλα» μᾶς παρέστησαν τὴν ἀνάγκην τῆς παρατάσεως αὐτῆς, φέροντες πολλοὺς λόγους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν ἥμισυ κατάλληλον ἐποχὴν.

Ἡ ἰδέα αὕτη συνεζητήθη μετὰ τοῦ ἀγωνοθέτου κ. Ι. Κεχαγιόγλου καὶ ἐγένετο ἀποδεκτὴ.

Οὕτω παρατείνεται ἡ προθεσμία μέχρι τῆς 1 προσηχοῦς Νοεμβρίου, συμπεριλαμβανομένης, ὁπότε καὶ θὰ καταρτισθῶσιν ὀριστικῶς αἱ δύο Ἑλλανόδιοκοι Ἐπιτροπαί.

Χάριν ἐκείνων, οἵτινες δὲν παρηκολούθησαν τὰ ἐρωτήματα καὶ τοὺς ὁρους, παραθέτομεν αὐτοὺς ἐν περιλήψει.

Αἱ ἐρωτήσεις τοῦ Διαγωνίσματος τούτου εἶναι αἱ ἑξῆς :

Διὰ τοὺς ἄνδρας :

- Ποῖα εἶναι τὰ κυριώτερα αἴτια τῆς ἀγαμίας τῶν ὁμογενῶν νέων ἐν ταῖς πόλεσι;
- Πῶς εἶναι δυνατὸν ν' ἀρθῶσι ταῦτα;
- Μένων ὁ νέος ἄγαμος, ἐπιτυχῶς ἀρά γε μείζονα εὐζωίαν, παρὰ ἐὰν ἐννυμφεύετο;

Διὰ τὰς γυναῖκας :

- Ποῖα τὰ κυριώτερα αἴτια τῆς ἀγαμίας τῶν ὁμογενῶν νεανίδων ἐν ταῖς πόλεσι;
- Πῶς εἶναι δυνατὸν ν' ἀρθῶσι ταῦτα;

Χειρόγραφα γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 1 προσηχοῦς Νοεμβρίου, συμπεριλαμβανομένης, δέον δὲ νὰ μὴ ὑπερβαίνωσι τὰς 10 σελίδας κοινοῦ ἐπιστολικοῦ χάρτου ἀμφοτέρωθεν. Ἐντὸς τῶν φακέλων πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕτερος, φέρων ἐντὸς μὲν τὸ ὄνομα, ἔξωθεν δὲ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀγωνιζομένου. Ἡ πρώτη δημοσίευσις τῶν βραβευθέντων ἔργων ἀνήκει εἰς τὸ «Ἄνω Όλα». Τὰ ἀποστελλόμενα διὰ τὸ Διαγώνισμα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΤΙΚΟΝ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Ἐάν ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σύμπαντος ὁμοίῳ με τὰς Κυβερνήσεις τῶν Κρατῶν, ὠρισμένως θὰ εἶχομεν ὑπουργικὴν κρίσιν εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος τὰς ἡμέρας αὐτάς. Τὸ ρεῖμα τῶν δυσαρεσκείων, κατὰ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς τῆς πολιτικῆς τοῦλάχιστον, ὀγκοῦται καθημερινῶς. Εἰς ὅλα τὰ κέντρα τὸ κοινὸν θέμα εἶναι ἡ κατάσταση. Ἡ ἀντιπολίτευσις μαίνεται. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποῦ «βγάζει λόγον», ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του, ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἀνωμάλους περιστάσεις.

— Μὰ εἶναι κατάστασις αὐτὴ ἐπὶ τέλους, ἀγαπητοὶ συμπολίται; Ποῦ ζῶμεν; Σεπτέμβριον διατρέχομεν ἢ Ἰούλιον; Ποῦ εἶναι λοιπὸν αἱ ἐπαγγελίαι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τοῦ Καζαμιά; Ποῦ εἶναι τὰ σύννεφα, τὰ πρωτοβρόχια, ἡ δροσιά, ἡ κατάργησις τῶν δεινῶν τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς μυγῆς καὶ τὰ κουνούπια; Ὁ ἰδρὼς τρέχει ἀπὸ τὰ μέτωπά μας, σταλάζει ἀπὸ ὅλα μας τὰ ἄκρα, διηθεῖται ἀπὸ ὅλα μας τὰ ρούχα. Ὁ ὕπνος μας κατήντησε μαρτύριον, ἡ ἀναπνοή μας πρόβλημα, ἡ κίνησις τῶν μελῶν μας κόλασις. Ἡ ζωὴ κατήντησεν ἀφόρητος! Καὶ ἐρωτῶ πάλιν, ἀγαπητοὶ συμπολίται, ποῦ ζῶμεν; Μήπως εἰς τὰς Ἰνδίας; Μήπως εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην; Ἄλλὰ ἡ κατάσταση αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἡ ὑπομονὴ τοῦ λαοῦ ἐξηντλήθη, ἡ ἀνοχὴ ἐφθασεν εἰς τὰ ὅρια, τὸ ποτήριον ἐξεχείλισεν, ἡ περιφρόνησις πρὸς τὰ δικαιώματα τῆς ζωῆς κατήντησεν ἐγκληματικὴ. Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι πρωτοφανές, κύριοι, μοναδικόν, ἀνευ προηγουμένου. Τοιαύτην οἰκτρὰν κατάστασιν δὲν τὴν ἐνθυμοῦνται οὔτε οἱ γεροντότεροι. Ἔως πότε λοιπὸν; Ἔως πότε θὰ περιμένωμεν; Ὁ Ὀκτώβριος ἐφθασε καὶ καμμία ἐλπίς βελτιώσεως τῆς καταστάσεως δὲν διαφαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα. Καὶ ἐρωτῶ πάλιν. Εἶναι κατάστασις αὐτὴ;

— Ὁρισμένως δὲν εἶναι κατάστασις αὐτὴ. Πολὺ σωστὰ τὰ λέει ὁ κύριος! Αὐτὰ εἶναι χάλια, εἶναι ἀπελπισία, εἶναι ἐμπαιγμός. Δὲν ὑποφέρεται πλέον! . . .

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἀκροατηρίου εἶχε κορυφωθῆ, ὑπὸ τὰ διάπυρα βέλη τοῦ Σεπτεμβριανοῦ Ἡλίου, χειρονομίαι ἀπειλῆς καὶ ἀπελπισίας διεγράτοντο εἰς τὸν ἄερα, ἀρρεπεῖς φράσεις ἀνέβαινον πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἂν δὲν ἐπηκολούθησε διαδήλωσις, συλλαλητήριον, σανίδες καὶ μαῦραι σημαῖαι, αὐτὸ συνέβη ἀπλῶς καὶ μόνον, διότι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σύμπαντος, καὶ ὅταν ἀκόμη διαπράττει τὰς μεγαλειτέρας ἀνθαιρεσίας, δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τὴν λαίλαπα τῆς λαϊκῆς θελήσεως, διότι, ὡς γνωστόν, δὲν στηρίζεται, οὔτε ἐπὶ τῆς καθολικῆς, οὔτε ἐπὶ τῆς μερικῆς, οὔτε ἐπὶ καμμιάς ψηφοφορίας. Ἐάν τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικά, θὰ ἐνεφανίζετο ὠρισμένως ὁ προσδοκώμενος σωτήρ, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπέσχετο

«νὰ πράξῃ τ’ ἀντίθετα τῶν προκατόχων του». Καὶ θὰ ἔλεγεν :

— Ἀγαπητοὶ συμπολίται! Σὰς ὑπόσχομαι νὰ περιστείλω τὰς ὑπερβασίας τοῦ Ἡλίου, νὰ ἐπαναφέρω τὴν διασαλευθεῖσαν ἀτμοσφαιρικὴν τάξιν, νὰ ἐπιστρατεύσω τὰ πρωτοβρόχια, τὰ σύννεφα, νὰ προσφέρω εἰς τὸν καταδυναστευόμενον λαὸν δρόσον καὶ παρηγορίαν. Ἐάν μὲ τιμήσετε, ἀγαπητοὶ συμπολίται, διὰ τῆς ψήφου σας, θὰ καταργήσω τὸν ἰδρῶτα, τὴν δύσπνοιαν, τῆς μυγῆς, τὰ κουνούπια, τὰ δράματα, τὰ μονόπρακτα καὶ τὰ πολύπρακτα, τὴν κριτικὴν τῶν θεάτρων καὶ ὅλας τὰς πληγὰς τοῦ Φαραώ. Θὰ καταβρέξω τοὺς δρόμους, θὰ καθαρίσω τὰς ὑπονόμους, θὰ ἐπιβάλω τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν μετεωρολογικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Κράτους καὶ δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ πλέον ἡ ἀπεμπόλησις τῶν δικαιωμάτων τοῦ Φθινοπώρου σήμερον, τοῦ Ἐαρος αὔριον, τοῦ Θέρους μεθαύριον, τοῦ Χειμῶνος ἀντιμεθαύριον, χάριν τῶν συμφερόντων τοῦ κόμματος. Θὰ θέσω κάθε ἐποχὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ θὰ ἐπαναφέρω τὴν διασαλευθεῖσαν τάξιν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Ἀτμοσφαιραν, ὡ; καὶ τὴν κλονισθεῖσαν πειθαρχίαν εἰς τὸν οὐρανὸν τῶν Μετεώρων. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόγραμμά μου, κύριοι. Εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ παράσχετε τὰ μέσα τῆς πραγματοποιήσεώς του!

Τί θὰ ἐγίνετο κατόπιν τοιαύτης ἀγορεύσεως; Ἡ λαϊκὴ θύελλα θὰ ἐξέσπα αὐτοστιγμεί. Ζητωκραυγαί, ἀναθέματα, συλλαλητήρια, μαῦρες σημαῖες, βεγγαλικά, οἰμωγαὶ τ’ εὐχολαὶ ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων, καὶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σύμπαντος θὰ ἐσπευδε νὰ ὑποβάλλῃ τὴν παραίτησίν τῆς καὶ ν’ ἀφίση κατησχυμένη τὴν Ἀρχήν. Θὰ ἔμενεν ἓνας ἄνθρωπος, ἰδρωμένος Σεπτεμβρίου λήγοντος, εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Κυβερνήσεως; Κανείς! Ἐγὼ τοῦλάχιστον πρῶτος θὰ ὕψωνα τὰ τρία μουσκεμένα μαντήλια μου εἰς ἓνα καλάμι καὶ θὰ ἐγινόμουν σηματοφόρος τῆς διαδηλώσεως. Ἄλλὰ ποῦ εἶναι ἡ ἀντιπολίτευσις; Ποῦ εἶναι ὁ ὑποσχόμενος, ὄχι πολλὰ, ἀλλὰ ἓνα συννεφάκι τοῦλάχιστον καὶ δέκα σταγόνας βροχῆς; Κανείς δὲν ἐμφανίζεται καὶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σύμπαντος μένει εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ ὀργιάζει.

Ὁ κόσμος, ἐν τῷ μεταξύ, φιλοσοφεῖ, διότι ἡ φιλοσοφία εἶνε τὸ καταφύγιον τῶν ἀπηλπισμένων καὶ τῶν ἀδυνάτων. Θὰ φυσήξῃ; Θὰ βρέξῃ; Θὰ συννεφιάσῃ; Ἀνετράπησαν λοιπὸν οἱ νόμοι τῆς Φύσεως; Ἄλλ’ αὐτὸ ποῦ συμβαίνει δὲν εἶναι ἀσυνέπεια, ἀνωμαλία, ἔλλειψις τάξεως; Ἐξανάγινε παρόμοιον πρᾶγμα; Καὶ πότε; Καὶ διατί; Ποῖος εἶνε ὁ λόγος του; Ποῖα τ’ ἀποτελέσματά του; Πρόκειται μήπως περὶ σοφῆς προνοίας, τῆς ὁποίας μᾶς διαφεύγουν τὰ μυστήρια; Ἡ πρόκειται ἀπλῶς περὶ ἀμελείας καὶ ἀδιαφορίας τῆς Φύσεως; Θὰ μᾶς βγῆ εἰς καλὸν ἄρα γε ἢ εἰς κακόν; Μήπως ἠλλάξεν ὀριστικῶς τὸ κλίμα; Καὶ διατί; Συνετέλεσαν τάχα τὰ κανόνια τοῦ πολέμου ἢ τὸ ἀνοιγμα τῶν διωρῶν; Ἡ μήπως ἐπικεῖται ἡ Δευτέρα Παρουσία; Καὶ ἐπιτρέπεται τέτοια ἀσυνέπεια ὁποσδήποτε ἐκ μέρους τῆς Φύσεως, ἀφοῦ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ κοινοτέρου ἀνθρώπου; Ἡ μήπως ἡ ἀσυνέπεια καὶ ἡ ἀνθαιρεσία εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ὠραιότης, ὅ,τι δὲ ὀνομάζομεν ἀρετὴν οἱ ἄνθρωποι, δὲν εἶναι παρὰ ἐλάττωμα, ἀδυναμία, ἠλιθιότης καὶ συνθήκη; Καὶ κατόπιν ὅλων αὐτῶν, πρέπει νὰ πάρωμεν παρὰ

δειγμα ἀπὸ τὴν Φύσιν, διὰ τὴν ζωὴν μας ἢ νὰ ἐμμείνωμεν εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῆς ἀρετῆς, ποῦ ἐδημιουργήσαμεν μόνοι μας; . . .

Ἀντὶ νὰ φιλοσοφῶμεν ὅμως, τὸ προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ ἠμπορούσαμεν ν’ ἀνατρέπωμεν τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Σύμπαντος κάθε φορὰν ποῦ διαπράττει προφανῶς ἀνθαιρεσίας καὶ καταστρατηγήσεις τῶν νόμων τῆς φύσεως. Ὅποσδήποτε ἠμποροῦμεν ἐν τῷ μεταξύ νὰ κάμνωμεν τὴν σχετικὴν ἀντιπολίτευσιν, ἔστω καὶ ἐπὶ ματαίῳ. Ἡ ἀντιπολίτευσις εἶναι μία φυσιολογικὴ ἀνάγκη, καὶ πρὸ πάντων μία ἀσφαλῆς παρηγορία.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Γ’ ΚΟΙΝΩΝΙΚὸν ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

τοῦ ‘Ασ’Ολα

Δύο βραβεῖα 500 φράγκα.

ΧΟΡΗΓΙΑΙ Ι. ΚΕΧΑΓΙΟΓΛΟΥ

Ὀλίγον πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν ἔργων διὰ τὸ Γ’ Κοινωνικόν μας Διαγώνισμα, ἀρκετοὶ φίλοι τοῦ «‘Ασ’Ολα» μᾶς παρέστησαν τὴν ἀνάγκην τῆς παρατάσεως αὐτῆς, φέροντες πολλοὺς λόγους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν ἥμιστα κατάλληλον ἐποχὴν.

Ἡ ἰδέα αὕτη συνεζητήθη μετὰ τοῦ ἀγωνοθέτου κ. Ι. Κεχαγιόγλου καὶ ἐγένετο ἀποδεκτὴ.

Οὕτω παρατείνεται ἡ προθεσμία μέχρι τῆς 1 προσεχοῦς Νοεμβρίου, συμπεριλαμβανομένης, ὁπότε καὶ θὰ καταρτισθῶσιν ὀριστικῶς αἱ δύο Ἑλλανόδικοι Ἐπιτροπαί.

Χάριν ἐκείνων, οἵτινες δὲν παρηκολούθησαν τὰ ἐρωτήματα καὶ τοὺς ὄρους, παραθέτομεν αὐτοὺς ἐν περιλήψει.

Αἱ ἐρωτήσεις τοῦ Διαγωνίσματος τούτου εἶναι αἱ ἐξῆς :

Διὰ τοὺς ἄνδρας :

- Ποῖα εἶναι τὰ κυριώτερα αἷτια τῆς ἀγαμίας τῶν ὁμογενῶν νέων ἐν ταῖς πόλεσι;
- Πῶς εἶναι δυνατόν ν’ ἀρθῶσι ταῦτα;
- Μένων ὁ νέος ἄγαμος, ἐπιτυγχάνει ἄρα γε μείζονα εὐζωίαν, παρὰ ἐὰν ἐννυμφεύετο;

Διὰ τὰς γυναῖκας :

- Ποῖα τὰ κυριώτερα αἷτια τῆς ἀγαμίας τῶν ὁμογενῶν νεανίδων ἐν ταῖς πόλεσι;
- Πῶς εἶναι δυνατόν ν’ ἀρθῶσι ταῦτα;

Χειρόγραφα γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 1 προσεχοῦς Νοεμβρίου, συμπεριλαμβανομένης, δέον δὲ νὰ μὴ ὑπερβαίνωσι τὰς 10 σελίδας κοινοῦ ἐπιστολικοῦ χάρτου ἀμφοτέρωθεν. Ἐντὸς τῶν φακέλων πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕτερος, φέρων ἐντὸς μὲν τὸ ὄνομα, ἔξωθεν δὲ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀγωνιζομένου. Ἡ πρώτη δημοσίευσις τῶν βραβευθέντων ἔργων ἀνήκει εἰς τὸ «‘Ασ’Ολα». Τὰ ἀποστελλόμενα διὰ τὸ Διαγώνισμα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΨΗΓΑ

Μία νέα δοξασία μᾶς ἔρχεται ἐξ Ἀγγλίας. Ὑποστηρίζει, ὅτι, διὰ λόγους ὑγείας, εἶναι προτιμώτερον ὅλα μᾶς τὰ φαγητὰ νὰ τρώγομεν ἄψητα. Καὶ οἱ ἰδρυταὶ τῆς θεωρίας αὐτῆς οὐδὲν τρόφιμον ἀποκλείουν, μηδ' αὐτοῦ τοῦ κρέατος ἐξυιρουμένου.

Τῇ ἀληθείᾳ πολλὰς τῶν τροφῶν τρώγομεν τελείως ὠμὰς, καθὼς τὸ σαλτισότον, τὰ στρεΐδια καὶ πολλὰ ἄλλα ὄσπρεα, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ αἰσθανώμεθα καμμίαν πρὸς αὐτὰ ἀποστροφὴν. Ἐπίσης οἱ σαλάται καὶ αἱ ὀπῶραι τρώγονται ὠμαί, ἔχει δὲ παρατηρηθῆ, ὅτι πολλὰ τρόφιμα ψηνόμενα καθίστανται δύσπεπτα.

Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι γενικόν. Τὰ ὠμὰ τρόφιμα ἔχουσι τὸ μειονέκτημα, ὅτι διατηροῦσι ὅλα τὰ σπέρματα τῶν ἀσθενειῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔχουσι τυχὸν προσβληθῆ, ἐπὶ πλέον δὲ στεροῦνται τῆς ἰδιαιτέρας γένεως, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ πῦρ καὶ ἣτις προκαλεῖ ἔκκρισιν γαστρικοῦ ὑγροῦ, ἀπαραιτήτου διὰ τὴν χώνευσιν.

Ἡ ἐπιστήμη λοιπὸν κατοδικάζει τὴν νέαν ἀγγλικὴν θεωρίαν καὶ τὴν κατατάσσει εἰς τὰς πολλὰς ἰδιοτροπίας, αἵτινες καταλαμβάνουσι κατὰ περιόδους τοὺς ἀνθρώπους.

ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΛΟΪΑΣ

Ἡ στατιστικὴ ὑπηρεσία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δημοσιεύει συγκριτικὸν πίνακα τῶν βιαίων θανάτων, οἱ ὅποιοι ἐπῆλθον ἐκ δυστυχημάτων ἐν τῇ στρατιωτικῇ ἀεροπλοΐᾳ. Κατὰ τὸν πίνακα τοῦτον, ἡ Ἰταλία ἐδοκιμάσθη περισσότερο, κατόπιν ἔρχονται αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ ἡ Ἀγγλία. Ἡ Γαλλία κατέχει τὴν τετάρτην θέσιν.

Η ΑΠΟΜΟΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΩΝ

Ἐν νοσοκομείῳ τοῦ Σικάγου ἐφήρμοσε νέον σύστημα ἀπομόνωσης διὰ τοὺς ἀσθενεῖς του, τοὺς πάσχοντας ἐκ μεταδοτικῶν νοσημάτων. Ἄντὶ νὰ τοὺς κλείῃ εἰς αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πλησιάσῃ τις, πρὸς μεγάλην λύπην τῶν

συγγενῶν τῶν ἀσθενῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων, κατεσκεύασε δωμάτια ἐξ ὑέλου, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐνδιαιτῶνται οἱ ἀσθενεῖς. Ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ τοὺς ἴδωσιν, εἰσέρχονται εἰς τὸν ἐπίσης ὑέλινον διάδρομον καὶ χωρὶς φόβου μολύνσεως τοὺς βλέπουν καὶ συνομιλοῦσι τῇ βοηθείᾳ τηλεφῶνων. Ἡ ὕαλος, ἐξ ἄλλου, εἶναι λίαν κατάλληλος διὰ τὰς αἰθούσας μεταδοτικῶν ἀσθενειῶν, διότι ἀπολυμαίνεται εὐκολώτατα.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ

ΤΟΥ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Ἰδρύθη τελευταίως συγκοινωνία δι' ἀσυρμάτου τηλεφῶνου μεταξὺ τοῦ σταθμοῦ Nauen παρὰ τὸ Βερολίνον καὶ τοῦ τεχνικοῦ Μουσείου τῆς Βιέννης. ἤτοι ἐπὶ ἀποστάσεως 500 χιλιομέτρων. Χάρης δὲ εἰς νέαν τελειοποίησιν τῶν μηχανημάτων, εἶναι δυνατόν ὅπως ἄρθρον ἐφημερίδος, ἀνεγινωσκόμενον εἰς Nauen, ἀκούεται εὐκρινῶς εἰς Βιέννην.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΡΟΧΟΦΟΡΟΣ

Ἡ ἐπιτόνησις ἔρχεται ἐκ Σκωτίας. Εἰς σφόδρα ἐσκέφθη νὰ ἐφεύρῃ τρόπον βαδίσματος ταχύτερον τοῦ συνήθους πρὸς ταχύτεραν συγκοινωνίαν, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ καταφεύγῃ τις εἰς τὰ γνωστὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας. Πρὸς τοῦτο ἔλαβε δύο μικρὰς διαμέτρων τροχοὺς ποδηλάτου, τῶν ὁποίων οἱ ἄξονες, ὀλίγον μακρότεροι τῶν συνήθων, ἀπολήγουσιν εἰς βραχιόλιον, προσαρμοζόμενον εἰς τὴν κνήμην τοῦ ἐλάτου, ὁ ποὺς τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἐπὶ σιδηροῦ ἐπίσης πεδίλου. Μὲ ἀπλᾶς κινήσεις patinage τὸ βᾶδισμα γίνεται εὐχερέστατα, ταχύτατα καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἀκινδύνως. Τὸ σύστημα τοῦτο ἔχει ἐπὶ πλέον τὸ πλεονέκτημα, ὅτι δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς ἀδιακρίτως.

Ο ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

Πόσον εἶναι βλαβερά εἰς τὴν συγκοινωνίαν καὶ πόσον ἐπικίνδυνος διὰ τὰ πλοῖα ἡ ὀμίχλη, εἶναι πασίγνωστον. Πλείστα ἐπιβραδύνσεις καὶ δυστυ-

χήματα συμβαίνουν κατὰ τὰς περιόδους τῆς ὀμίχλης εἰς τοὺς ὠκεανούς. Ἄρα γε ὁ ἄνθρωπος θὰ μείνῃ ἀνίσχυρος πρὸ τοῦ κωλύματος τούτου;

Ἄλλὰ, διὰ νὰ πολεμηθῇ ἡ ὀμίχλη, πρέπει νὰ γνωσθῇ ἀπὸ τί συνίσταται καὶ εἰς τί ὀφείλεται. Ἐξ ὅλων τῶν ὑποθέσεων, ἡ μᾶλλον ἀποδεκτὴ εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς φῶς οἱ ἐργασίαι τοῦ Ἀγγλοῦ καθηγητοῦ Aitken καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ὀμίχλη ὀφείλεται εἰς ἠλεκτρικὸν τι φαινόμενον καὶ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ συγκέντρωσιν σταγόνων ὕδατος περὶ τὰ μόρια αἰερομένης ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ κόνεως. Αἱ σταγόνες αὗται δύναται νὰ μένωσιν ἀδιάλυτοι, ὡς ἀπέδειξαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Langenin, μέχρις οὗ ἡ διάμετρος τῶν φθᾶσει εἰς ἓν ἑκατοστὸν χιλιοστὸν τοῦ χιλιομέτρου.

Ὅλαι αἱ μέχρι σήμερον ἐφαρμοσθεῖσαι μέθοδοι πρὸς διάλυσιν τῆς ὀμίχλης ἀπέτυχον. Φαίνεται ὅτι περισσότερας ἐπιτυχίας θ' ἀριθμῆσθῃ ἡ διὰ τῶν ἠλεκτρικῶν ρευμάτων Hertz μέθοδος, διότι ἀπεδείχθη, ὅτι ταῦτα ἐπιφέρουσιν ἐπὶ τῶν μορίων τῆς ὀμίχλης διάσπασιν.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΑΥΤΟΜΑΤΟΥ

ΑΝΑΚΡΑΤΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΤΡΑΙΝΩΝ

Πλούσιος Αὐστραλὸς κατεσκεύασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν 20 χιλιομέτρων μήκους διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπ' αὐτῆς ἓν σύστημα αὐτομάτου ἀνακρατήσεως τῶν τραινῶν.

Ἡ σιδηροδρομικὴ αὕτη γραμμὴ διατρέχεται ἀπὸ 2 ἀτμομηχανᾶς καὶ ἓνα σειρμόν, δὲν ἔχει δὲ εὐτε σταθμούς, εὐτε ὑπαλλήλους σηματοφόρους. Ὅλα τὰ σημεῖα δίδονται αὐτομάτως ἐκ τῆς γραμμῆς εἰς τοὺς μηχανικούς, οἱ ὅποιοι μάλιστα δὲν εἶναι καὶ ὑπόχρεοι νὰ καταβάλλωσι καὶ προσοχὴν, διότι, ἂν δὲν προσέξωσι, τὸ αὐτόματον σημεῖον θὰ προκαλέσῃ αὐτόματον σύσφιγξιν τῶν τροχῶν καὶ συνεπῶς στάθμευσιν τοῦ τραινῶν. Τὰ πειράματα ἐπέτυχον. Ἡ ὑπάρξις ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς ἄλλης ἀμαξοστοιχίας, τὸ τυχὸν κώλυμα, ἡ πρώτη τυχούσα βλάβη τῆς γραμμῆς, προκαλοῦσιν αὐτόματα σημεῖα, τὰ ὁποία ἀναγνωρίζει ἀμέσως ἡ ἐπερχομένη ἀμαξοστοιχία, ἣτις τότε σταματᾷ ἢ ἐπιβραδύνει τὴν ταχύτητά της ἀναλόγως τῆς περιστασεως.

Ἐν τοῦτοις αἱ σιδηροδρομικαὶ ἐταιρίαι θὰ δυσκολευθῶσι πολὺ νὰ ἀφήσωσι μόνον εἰς τὴν φροντίδα αὐτομάτων μηχανημάτων τὴν ψυχὴν τῶσων ἐπιβατῶν.

ΚΛΙΝΙΚΗ

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΪΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ
Κ. ΣΤΟΥΓΙΑΝΝΙΔΟΥ

ειδικῶς σπουδάσαντος ἐν Παρισίοις ἐν ταῖς κλινικαῖς
ΒΡΟΧΑ καὶ ΝΙΚΕΡ.

Πέραν, Σακίς Ἀγάς, ἀρ. 41.

Ὡρα 10-11 1/2 π. μ.

Μεγάλη ὁδὸς Ὑψ. Πύλης, ἀρατ. Ὀρχάν βέη, 19-20.

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ: 12 - 6 μ. μ.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ταχυιάτη τῶν Γυναικολογικῶν, Συφιλιδικῶν, Βλεννορροϊκῶν παθήσεων μεθ' ὅλων τῶν ἐπιπλοῶν αὐτῶν. Θεραπεία παθήσεων Μήτρως (Αἱμορραγίας, Δι σμηνορροίας καὶ Μητρίτιδος), Προστάτου, Στενώσεως καὶ Κύστεως δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ τῆς Ἀνικαότητος, Σπερματορροίας, Στειρώσεως καὶ Ρευματισμῶν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς Βλεννορροίας ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν διὰ τῶν νεωτάτων θεραπευτικῶν μεθόδων.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς Συφιλίδος μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος διὰ τῆς μεθόδου Βάσερμαν. Θεραπεία ἐντελής διὰ τοῦ νεωτάτου φαρμάκου «Νεοσαλβάσαν», ἐπιτυχῶς ὀντικαταστήσαντος τὸ 606 εἰς ὅλας τὰς εἰδικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων.

Οἱ ἄτυχοι ἀς ζητοῦν
τὴν De Villars

Η ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΩΝ ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΩΣ

ΔΙΑΝΕΜΕΙ ΔΩΡΕΑΝ:

15,000 αντίτυπα τοῦ ΟΔΗΓΟΥ αὐτῆς
περιέχοντος τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τηλεφωνικοὺς
ἀριθμοὺς τῶν σιδηροδρομικῶν αὐτῆς.

Ἀπευθυντέον εἰς τὸν Ἐμπορικὸν Διευθυντὴν
τῆς Ἀνωνύμου Οθωμανικῆς Ἐταιρίας τῶν Τηλεφῶνων
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἀδαλετ χάν,
Γαλατᾶ (Προσωρινὰ Γραφεῖα)

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΝΙΦΑΤΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ & ΧΡΥΣΟΣΤ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
(ἐκ τῶν πρώην ὑπαλλήλων Π. Α. Καλλινίκου)
«ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ»
ἐν Γαλατᾷ, ὁδῷ Μπιλοῦρ, 2, παραπλ. τοῦ Τοῦνελ
ἐναντι τοῦ Μερχεμέ.

Ὑφάσματα μάλλινα, μανταπολάνες, σινδονόπανα, τραπεζομάνδηλα, πετσέτες, προσόψια, παραπετάσματα (κατηφεδένια, μάλλινα, τούλινα καὶ λινά), κρετόνια, κλινοσκεπάσματα (μάλλινα καὶ βαμβακερά), στρωματοσόπανα κλπ. κλπ.

Ν. ΚΑΡΥΑΔΑΚΗΣ

ΡΑΠΤΗΣ

ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΚΑΙ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Μεγάλη Ὀδὸς
τοῦ Πέραν,

ἐναντι τῆς Σάντα-
Μαρίας, ὁδὸς Δερ-
βίς, Νισασταδζιάν
χάν, 7.

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΚΟΜΠΟΤΗΣ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Β. Α. ΖΟΥΚΟΒΕΚΥ.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Κροτοῦν τὰ πυροβόλα ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης· τὴ δ' ἄρα ξίφη ἀστράπτουσιν· αἱ σημαῖαι ὑπερηφάνως κυμαίνονται εἰς τοὺς ἀέρας καὶ τὰ πτελωτὰ κράνη ἐπισκιάζουσι τὰ πρόσωπα τῶν μαχητῶν. Συνηνωμένα εἰς ἓν σῶμα, μετ' ἀνυπομονησίας προσδοκοῦσι τὸ σύνθημα τῆς πάλης. Μικρόθεν ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς σάλπιγγος καὶ ὡς ἀστραπὴ πετώσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν τὸν. Τὸ αἷμα ρέει ἀφθονον ὑπὸ τὰ κτυπήματα· τὸ ξίφος, σχίζον τὸν ἀέρα μετὰ συριγμοῦ, καταπίπτει ἐπὶ τοῦ στεροῦ θώρακος· ὁ θώραξ ταλαντεύεται καὶ τὸ πορφυροῦν αἷμα ρέει ὀρμητικῶς ἐπὶ τοῦ ἀστράπτοντος χάλυβος. Αἱ οἰμωγαὶ καὶ οἱ θρήνοι τῶν ἠττημένων, ἀναμειγνύονται μετὰ τῶν ἤχων τῶν ὄπλων, φέρονται ἀνὰ τὰς πεδιάδας καὶ ἡ γῆ τρέμει σύσσωμος ὑπὸ τῶν βαρέων στεναγμῶν τῶν ἀντιπάλων.

Ἡ φλόξ τοῦ πολέμου καταβιβρώσκει τὸ πᾶν· τίποτε δὲν δύναται νὰ κρυβῆ ἀπὸ τῆς φοικτικῆς μάστιγος τῆς μάχης· ἐκεῖ φλέγεται ὁ οἶκος ἀπροστατεύτου χήρας καὶ διὰ τῆς πτώσεώς του τὴν καταθλίβει· παρέκει στενάζει ὀρφανόν, στερηθὲν τῶν γονέων του — εἰς μάτην τὸ καχεκτικὸν παιδίον τείνει τὰς ἀθώας χεῖράς του, παρακαλεῖ νὰ φεισθῶσι τῆς ζωῆς του· ὁ φονεὺς, ὁ διψῶν αἷμα, δὲν συγκινεῖται καὶ μετὰ λύσεως πλήττει τὸ θῦμά του. Ρέει τὸ αἷμα ἐκ τοῦ στήθους τοῦ παιδός, ἡ ἐσχάτη στοναχὴ ἀφίπταται ἐκ τῆς καρδίας του καὶ θανάτου πελιδνότης ἐπισκιάζει τὸ μέτωπόν του. Ματαίως ὁ σεβάσμιος γέρον μετ' ἄποφυγῆς τὸν θυμὸν τοῦ ἐκμανοῦς πολεμιστοῦ· τὸ τέρας τὸν προφθάνει καί, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰς λευκὰς τρίχας τοῦ γέροντος, ἐμπήγει τὸ ἀχνίζον ἐκ τοῦ αἵματος ξίφος εἰς τὴν σπα-

ράττουσαν καρδίαν του — πίπτει, καὶ ψυχὸς θανάτου καταλαμβάνει τὰς αἰσθήσεις του. Ἡ φοικτικὴ διὰ τῶν πτερῶν τῆς καλύπτει τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ τὰ πέριξ αὐτοῦ τρέμουσιν ἐκ τῶν φοβερῶν βροντῶν αὐτῆς· πανταχοῦ οἰκεῖ ἀπελπισία καὶ θλίψις· ἡ χαρὰ δὲ ἀπέστρεψε παντελῶς τὸ λαμπρὸν βλέμμα τῆς.

Σπεῦσον, εὐεργετικὴ εἰρήνη, σπεῦσον νὰ σβύσης τὴν ἐχθρὰν τῶν ἀνθρώπων, ἐτισκιάσον διὰ τῶν πτερῶν σου τοὺς μαχομένους ἀδελφούς καὶ ἐγγύσον τὸ βίλαμόν σου εἰς τὰς καρδίας των, τὰς καιομένας ὑπὸ τῶν φλογῶν τοῦ πολέμου.

Ἡ εἰρήνη κατέρχεται καὶ φωτεινὸν ρεῖμα διέτρεξε τὰς καρδίας τὰς ὑπὸ τῆς κακίας φλεγόμενας. Οἱ πρὸ μιᾶς ὥρας μετὰ μανίας καὶ λύσεως πολεμοῦντες καὶ ἄνευ οἴκτου φονεύοντες ἀλλήλους ἄνδρες — οἱ ἴδιοι οὗτοι πολεμιστὰ μετὰ φιλοφροσύνης συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτό — τὸ ξίφος δὲν λάμπει πλέον εἰς τὰς χεῖράς των καὶ τὸ αἷμα δὲν κοχλάζει ἤδη ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ χάλυβος· τὸ πᾶν σιγῶ, καὶ ἡ χαρὰ, περικυλλομένη ὑπὸ τῶν ἀκτίων, ἀναφαίνεται ἐν μέσῳ τῶν στρατιῶν.

Οἱ σύζυγοι εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν οἰκογενειῶν των αἰσθάνονται ἀπερίγραπτον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν· ὁ υἱὸς γονυπετῆς ἀσπάζεται τὴν χεῖρα τοῦ λευκοτρίχου γονέως του καὶ μετ' ἥρωικῆς μειδιάματος καταθέτει πρὸ τῶν ποδῶν του τὴν ὑποθήκην τῆς ἀνδρείας του. Θερμὰ δάκρυα ρέουσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γέροντος καὶ βρέχουσι τὰς ἐρυθρὰς παρειὰς τοῦ νεανίου, ὅστις εἶναι ὑπερήφανος διὰ παρόμοιον θρίαμβον.

Τὸ πᾶν χαίρει· τὸ πᾶν ἐνθουσιᾶ.

Τὰ στρατεύματα ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν πόλιν, ἐνθα ὁ φιλεύσπλαγχνος μονάρχης, ὁ ἀβρὸς πατὴρ τοῦ λαοῦ του, ὁ ἐπιμελῶς ρυθμίζων τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὑπηκόων του, μετ' ἐπιεικειᾶς ὑποδέχεται τὰ τέκνα του καὶ μετ' αὐτῶν ἀπολαμβάνει τῶν κρηπῶν τῆς ἡσυχίας.

Παράτεινε λοιπόν, ποθητὴ εἰρήνη, παράτεινε τὴν διαμονὴν σου μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· ὑπὸ τὴν ἥρεμον σκέπην σου ἡ εὐτυχία των δὲν θὰ διασαλευθῆ οὐδόλως καὶ ἐν ἡσυχίᾳ θὰ γεύωνται τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς καὶ τῶν δωρεῶν τοῦ Δημιουργοῦ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ἀρχαία σάτυρα

εἰς νεωτέρους στίχους.

Πῶς τὴν θέλω . . .

Οὔτε πολὺ μεγάλη, οὔτε μικρὴ παντρεύομαι· μικρὴ, θὰ τὴν λυποῦμαι, μεγάλη θὰ τὴν σέβωμαι. Γὰρ ταῖρι μου δὲ θέλω ἀκάμωτ' ἀγουρίδα,
 μὰ οὔτε καὶ σταφίδα!

Θέλω, ἢ Ἀφροδίτη, γὰρ ταῖρι νὰ μοῦ στείλῃ κορίτσι, ποῦ νὰ μοιᾶξῃ μὲ τῶριμο σταφύλι!

(Ὀνέστου).

Ἐρωτικὴ πρόποσις.

Μέσ' σ' ὄλα τὰ ποτήρια, γῦρα, εὐτυχισμένο τὸ δικό [σου,
 ποῦ τὸ κρατεῖς Ἐσὺ κι' ἀγγίζει πᾶνω στὸ στόμα [τὸ γλυκό σου.
 Νᾶχα κι' ἐγὼ τὴν ἴδιαν τύχη! — αὐτὴ εἶν' ἡ σλέψ' ἢ [μοναχὴ μου —
 Στὸ χεῖλί μου ἄγγισε τὸ χεῖλι, καὶ πῆ μου ὅλη [τὴ ψυχὴ μου!

Ἡ ἰσχὺς τοῦ ἔρωτος.

Ὁ ἔρως, λένε, μιὰ φορὰ, τὰ τόξ' ἡ τοῦ ἀφήκε,
 κι' ἐπῆρ' ἐνὸς ζευγαῖ κεντρί, καὶ στὸ χωράφι βγήκε.
 Βγήκε ἐν ἀλέτρι, τῶ ζευσε καὶ νὰ ὀργῶν' ἀρχίνησε.
 Καὶ κεί ποῦ μέσ' σ' ἡς αὐλακῆς ἀλέτρι τοῦ ξεκί-
 [νησε

μὲ τὰ δυὸ βόδια του, κι' αὐτός, πήγαινε καταπόδι,
 λέει στὸ Δια ξαφνικά: «Σὺ ποῦχεις γέινει βῶδι
 » γὰρ τὴν Εὐρώπη. . . Γέμισε σιτάρι ἐδῶ, πρὶν εὐγῶ,
 » τῆς αὐλακῆς μου . . . Εἶδεμή, σ' ἀλέτρι μου σὲ
 [ζεύγω!»

(Μόσχου).

(Παράφρασις ΑἰΜΙΛΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΣΗ Σμύρνης).

«Διολικὸς Ἀστὴρ».

Ὅσοι πᾶτε στὸ Παρίσι,
 μεταβῆτε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ
 ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ
 ἸΩΑΝΝΟΥ ΠΑΤΣΙΔΙΩΤΗ
 33-35, Rue des Ecoles.
 Εἶναι τὸ καλλίτερον, τὸ καθαρότερον,
 τὸ οἰκονομικώτερον.

ΝΕΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

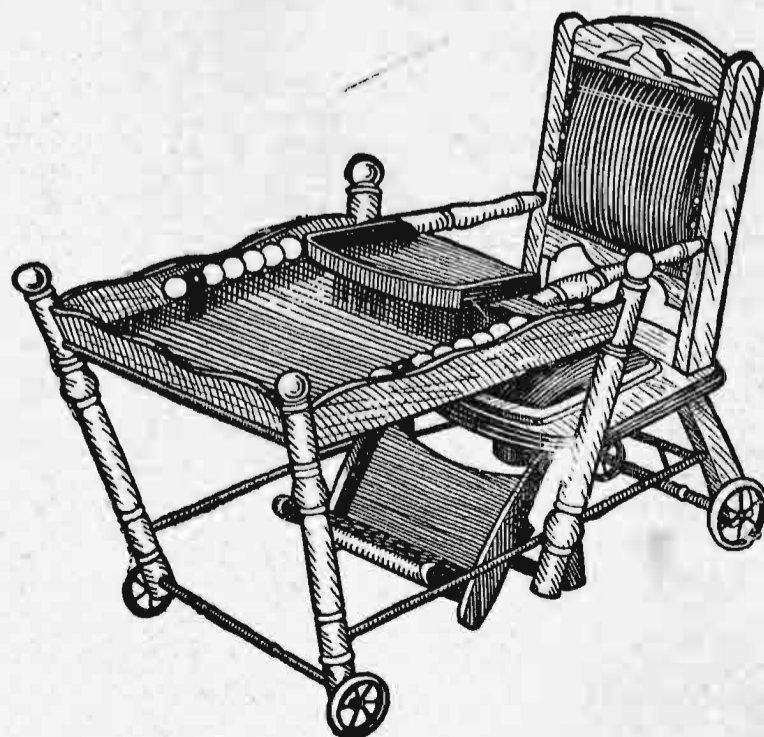
ΔΙΟΡΓΑΝΟΥΝΤΑΙ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΝΕΣΤΛΕ

Αἱ νεαρὰὶ μητέρες, αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ λάβωσι τὰ καθίσματα ταῦτα τῶν παιδίων, παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Οἶκον ΝΕΣΤΛΕ, Ἐσκῆ-Σαράπ-Ἰσκειλεσῆ, Μουμχανέ, Γαλατᾶ, διὰ νὰ γνωρίσωσι τοὺς ὄρους, ὑφ' οὓς δύνανται ν' ἀποκτήσωσι τὰ περίφημα ταῦτα καθίσματα.

Θ' ἀποστελωμεν αὐταῖς ἀμέσως δωρεὰν καὶ ἐν ἐνδιαφέρον βιβλιάριον: «Τροφὴ καὶ περιποιήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας».

Τὸ γαλακτοῦχον ἄλευρον ΝΕΣΤΛΕ εἶναι ἡ καλλίτερα τροφὴ διὰ παιδία.

Η ΛΙΛΗ

Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Γεώργιος Καρλίδης, οἱ πιστωταὶ του ἐπώλησαν ὅλα τὰ κτήματά του, διὰ νὰ πληρωθῶσι. Τὸ ἀπαρτεμάν, ποῦ εἶχεν εἰς τὸ Πέραν, καὶ ἡ ὠραία ἐξοχικὴ ἔπαυλις, ποῦ εἶχεν εἰς τὸ Μπουγιούκδερε, ἐπωλήθησαν εἰς τέτοιαν τιμὴν, ὥστε δὲν ἐπερίσσευσε τίποτε διὰ νὰ δοθῇ εἰς τὰ δύο ὄρφανά, ποῦ ἄφινε: τὴν Ἄνναν καὶ τὸν Ἰάκωβον.

Ἡ Ἄννα ἦτο κόρη δεκαεπτὰ ἐτῶν, ὁ δὲ ἀδελφός της ὀκτὼ μόνον. Ἐν τούτοις ἔπρεπεν ἀπὸ τὴν θλιβερὰν ἐκείνην ἡμέραν νὰ γίνῃ μητέρα καὶ προστάτις τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἐφυγον ἀπὸ τὸ σπίτι των καὶ ἐκάθησαν εἰς ἓν δωμάτιον, κοντὰ εἰς μίαν μακρυνὴν συγγενῆ των καὶ ἡ Ἄννα ἤρχισε νὰ ἐργάζεται.

Ὅταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν της, ἐφιλοῦσε τὸν μικρὸν της ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος τὴν ὑπεδέχτο πάντοτε μὲ τὸ ἴδιον παράπονον:

— Πότε, Ἄννα, θὰ πᾶμε στὸ Μπουγιούκδερε νὰ παίξω μὲ τὴν Λιλήν;

Ἡ Λιλή ἦτο μία φοράδα, μικρὴ, ἡμερῆ, μὲ ὠραῖον καστανὸν τρίχωμα καὶ συμπαθητικὸν βλέμμα.

Τὴν εἶχεν ὁ Γεώργιος Καρλίδης εἰς τὴν ἔπαυλιν του καὶ ἐπειδὴ τὸν περισσότερον καιρὸν ἔμεναν εἰς τὸ χωριό, ὁ Ἰάκωβος συνείθιζε νὰ παίξῃ μὲ τὸ ἡμέρον ἐκεῖνο ζῶον.

Ὁ Ἰάκωβος ἠγάπα τὴν Λιλήν καὶ πολλὰς φορὰς τῆς ἔφερεν ἀπὸ τὸ τραπέζι τὴν μερίδα τοῦ φρεῦτου του διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

Ἄλλὰ τί νὰ εἶχεν ἀπογίνει τὸ ζῶον ἐκεῖνο;

Ἡ Ἄννα δὲν εἴξευρε. Τοῦτο μόνον εἶχεν ἀκούσει, ὅτι τὸ μὲν ἀπαρτεμάν των εἶχεν ἀγοράσει κάποιος ἔμπορος ναυτικῶν εἰδῶν, τὸ δὲ ἐξοχικόν των σπίτι, μία χήρα ἀπὸ τὴν Λεξάνδρειαν. Αὐτὰ εἶχε ἀγοράσει καὶ τίποτε περισσότερον.

Πρὸς τί, ἄλλως τε; καὶ τί, ποῦ τῆς ἐνεμίσει τὴν παλαιάν των εὐτυχίαν καὶ τὸν πλοῦτον της, τὸ ἀπέφευγε πάντοτε.

Τώρα ἦτο ἀφωσιωμένη εἰς τὴν ἐργασίαν της καὶ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ μικροῦ της ἀδελφοῦ.

Αἱ ὠραῖαι ἡμέραι τοῦ θέρους ἐνεθύμιζον εἰς τὸν Ἰάκωβον τὰ παιγνίδιά του· τοῦ ἔφερον εἰς τὴν μνήμην του τὸ Μπουγιούκδερε, τοὺς κήπους του, τὴν Λιλήν του. Δι' αὐτὸ σκυθρωπός, παραπονεμένος, μὲ κλάματα ἔλεγε συχνὰ εἰς τὴν ἀδελφὴν του:

— Γιατί, Ἄννα, ἔγινες κακιὰ; γιατί δὲν θέλεις νὰ μὲ πᾶς νὰ παίξω μὲ τὴν Λιλήν; Ἴσως στὸ χωριὸ δοῦμε καὶ τὸν πατέρα...

Ἡ Ἄννα δὲν εἴξευρε πῶς νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἀδελφόν της, ἐπειδὴ δὲ τὸν ἔβλεπεν, ὅτι δὲν ἠσύχαζε, τοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν:

— Κάθησε φρόνιμα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, καὶ θὰ σὲ πάγω τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ χωριό.

Ὁ Ἰάκωβος ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ

τὴν ἐτήρησεν. Ἐπρεπε καὶ ἡ Ἄννα νὰ τηρήσῃ τὴν ἰδικήν της.

Τὸν ἐπῆρε λοιπὸν τὴν Κυριακὴν — μίαν θαυμασίαν Κυριακὴν φθινοπώρου — καὶ τὸν ἔφερεν ἕως εἰς τὰ Θεραπεία. Δὲν ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ περισσότερον.

Ὁ Ἰάκωβος καθ' ὅλην τὴν ἐκδρομὴν ἦτο ζωηρότατος· μόνον ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς του καὶ ὁσάκις ἤκουε καλπασμόν, ἔστρεφε τὸ βλέμμα του διὰ νὰ ἰδῇ. Ἐζητοῦσε νὰ ἰδῇ τὴν Λιλήν του, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρισκε.

— Πᾶμε, Ἄννα, ἀκόμη, ἔλεγεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, πᾶμε ἀκόμη πειὸ μακρυνά.

Ἡ Ἄννα δὲν ἠρνεῖτο. Τώρα ἐβάδιζαν εἰς τὸν ὠραῖον ἀμαξητὸν δρόμον, ποῦ φέρεται ἀπὸ τὰ Θεραπεία εἰς τὸ Κιρέτς-Μπουρνού.

— Νὰ ἡ Λιλή, φωνάζει, νὰ ἡ Λιλή, καὶ προτοῦ ἀνιληφθῇ τι ἡ Ἄννα, ἀποσπᾶται ἀπ' αὐτὴν καὶ τρέχει πρὸς ἓν ἄλογον, τὸ ὁποῖον ὠδηγεῖ μίαν μικρὰν ἄμαξαν.

Ἄλλ' ἡ Λιλή δὲν ἐσταμάτησε καὶ ὁ μικρὸς εὐρέθη ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς.

— Θεέ μου! πάει ὁ ἀδελφός μου, ἐφώνησεν ἡ Ἄννα καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος.

Ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησεν. Ὁ κύριος, ποῦ τὴν διηύθυνε, κατέβη κάτω καὶ ἐσήκωσε τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἦτο λιποθύμων, τὸ ἔβαλε μέσα καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς μίαν κυρίαν, ποῦ ἐπέβαινε, καὶ τῆς εἶπε:

— Μαμά, κράτησέ το λιγάκι, θὰ τρέξωμεν εἰς τὸ Μπουγιούκδερε, πρέπει νὰ περιποιηθῶμεν τὸ καυμένο τὸ παιδί.

Ἐπειτα, στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἄνναν: — Δεσποινίς, τῆς λέγει, συγγνώμην, ἀλλὰ πιστεύω νὰ μὴ ἔχῃ πάθει τίποτε. Ἐμβῆτε καὶ σεῖς. Πρέπει νὰ τρέξωμεν, δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν οὔτε στιγμήν.

Ἡ Ἄννα καὶ ἡ ἄγνωστος κυρία ἐκάθησαν ἢ μία παρὰ τὴν ἄλλην· εἰς τὸ μέσον ἐκράτουν τὸν λιποθυμισμένον Ἰάκωβον. Ἡ Ἄννα μόνον ἐκράτει τὰ δάκρυά της.

Ἐξαφνα ἡ ἄμαξα σταματᾷ. Ποῦ! Ἄ! δὲν τῆς εἶναι ἄγνωστα τὰ μέρη αὐτά. Εἰς τὸ πατρικὸν της σπίτι.

Ἐν τούτοις δὲν εἶπέ τι καὶ ἀφῆθη εἰς τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων.

Μόνον ἐφθασαν, ὁ κύριος κατεβαίνει.

— Τρέξε νὰ φέρῃς ἓνα γιατρό, διατάσσει ἓνα ὑπρέτην, ὁ ὁποῖος ἔσπευσεν εἰς τὴν εἰδησιν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ μικρὸς ἦτο ἐξηλωμένος εἰς ἓν ὠραῖον κρεβατάκι· εἶχε δύο ἐπιδέσμους εἰς τὰ πόδια, ὁ δὲ ἰατρός ἐπληροφόρει τὴν ἀδελφὴν τοῦ τραυματίου καὶ τὸν κύριον, ὅτι εἶχε δύο κατάγματα ὁ μικρὸς, ἀλλὰ ὅτι ἦτο ἐκτὸς παντὸς κινδύνου. Συνέστησεν ἀπόλυτον ἀκινήσιαν δια μερικὰς ἡμέρας.

— Εὐχάριστον, ὅτι εἶναι μικρὸ τὸ κακό, δεσποινίς, προσέθεσεν ὁ κύριος. Θὰ μείνῃ ἐδῶ ὁ ἀδελφός σας ὅσας ἡμέρας τὸ ἀπαιτήσῃ ἡ θεραπεία καὶ σεῖς ἀκόμη... Οἱ καιροί, ἄλλωστε, εἶναι τόσο καλοί! Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ πρὶν γίνῃ ἐντελῶς καλά.

Ἐπέρασαν μερικαὶ ἡμέραι. Ὁ κ. Ἰωάννης Ἀνθεμίον — οὕτως ὠνομάζετο ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐπαύλεως — ἦτο πολὺ περιποιητικὸς πρὸς τὸν τραυματίαν καὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του. Δὲν ἀπέκρυπτε μάλιστα καὶ τὴν συμ-

πάθειάν του πρὸς τὴν δεκαεπταετίδα ἐκείνην κόρην, ἢ ὅποια εἶχε μίαν αὐστηρὰν καλλονὴν. Ἡ Ἄννα ὅμως ἐπληττεν εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τῆς ἐνεθύμιζε τὴν ζωὴν των, τὴν εὐτυχίαν των, τὸν πατέρα της. Ἐζητεῖ νὰ φύγῃ τὸ συντομότερον. Ὁ ἀδελφός της τώρα ἦτο καλλίτερα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῆς ἐφώνησε:

— Πότε, Ἄννα, θὰ καταβῶ στὸν κῆπον νὰ παίξω μὲ τὴν Λιλήν;

Ἡ Ἄννα ὅμως τὸν ἐξώρκιζε νὰ μὴν εἰπῇ σὲ κανένα τίποτε. Ἐπρεπε νὰ μείνῃ μυστικὸ, ὅτι τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅτι ἡ Λιλή...

— Τὴν ἀγαπῶ, μητέρα μου, τὴν ἀγαπῶ καὶ ζητῶ τὴν ἀδειάν σου.

— Τί λές, παιδί μου; σὺ νὰ πάρῃς μίαν τυχοδιώκτρια; μίαν ποῦ δὲν ξεῖρεις ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσε;

— Καὶ ὅμως κάτι μοῦ λέγει, ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει.

— Ἄν ἦτο, δὲν θὰ ἔκρυπτε μὲ τόσο πείσμα τὴν καταγωγὴν της.

Ὁ νέος δὲν εἶχε ν' ἀντιτάξῃ τίποτε καὶ ὡσὰν διὰ νὰ παρηγορηθῇ ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μικροῦ τραυματίου.

Ὁ Ἰάκωβος ἦτο μόνος καὶ περιεπάτει· ὅταν εἶδε τὸν κύριον Ἰωάννην νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τὸν χαϊδεύῃ, τοῦ λέγει:

— Τώρα, κύριε, ἔγινα καλά· πέτε, σὰς παρακαλῶ, τὴν Ἄνναν νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ παίξω μὲ τὴν Λιλήν.

— Καὶ ποία εἶναι ἡ Λιλή;

— Ἡ Λιλή; δὲν τὴν ξεύρετε; τὸ ὠραῖόν σας ἄλογο.

— Καὶ πῶς τὸ ξεύρετε;

Ὁ μικρὸς δὲν ἐκρατήθη· εἶτε σιγὰ-σιγὰ ὅλην τὴν ἱστορίαν των εἰς τὸν Ἰωάννην Ἀνθεμίον, ἠναγκάσθη δὲ μετ' ὀλίγον νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ ἔμπροσς εἰς τὴν μητέρα του...

Ἡ θεραπεία εἶχε τελειώσει. Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἰάκωβος θὰ ἔφυγον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰωάννου μία ἰδιαίτερα ἔξωγραφεῖτο χαρά.

— Σὰς θέλει νὰ σὰς ὀμιλήσῃ ἡ μαμά, δεσποινίς.

Ἡ Ἄννα ἔτρεξεν εἰς τὴν εὐγενῆ χήραν μὲ τὸν ἀδελφόν της.

— Κόρη μου, ὁ Ἰάκωβος μᾶς τὰ εἶπεν ὅλα. Εἶσθε μία καλή, πολὺ καλή κόρη... ὁ υἱός μου δὲν θέλει νὰ φύγετε πλέον· τὸ σπίτι αὐτό, ποῦ εἶναι ἰδικόν σας, θέλει νὰ ζήσετε εἰς τὸ πλευρόν του ὡς σύντροφος. Δέχεσθε;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσιάσθη ὁ Ἰωάννης. Εἰς τὸ βλέμμα του ἡ ἰκεσία ἐσπινθηροβόλει.

Ἡ κόρη δὲν ἀπήντησε τίποτε, κατεβίβασε τὸ πρόσωπον καὶ ἐθώπευσε τὸν ἀδελφόν της.

— Ἰάκωβε, ὁ Θεὸς σ' ἀγαπᾷ θὰ παίξῃς ὅσον θέλεις πειὰ μὲ τὴν Λιλή σου. Ὁ κύριος Ἰωάννης σ' ἔκαμεν ἀδελφόν του· τρέξε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς.

EDMOND HANNEBERT

PHOTOS EXOTIQUES en COULEURS
Nouv. sans pareilles. Envoi et cat. Fr. 2.5
en timbres tures. J. REINMANN, 1, Telemannstrasse,
Hambourg. Allemagne.

GEORGES OHNET

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ
ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΗΣ

(συνέχεια από σελ. 106)

‘Από της επαύριον ο κ. Βερνάρδος ήρξατο της έκστρατειάς διά να συναγάγη πληροφορίας περί της οικογενείας, της περιουσίας, της ήθικότητος και του μέλλοντος του λοχαγού.

Μετά ό τώ ημέρας έλαβε την θυγατέρα του ιδιαίτέρως και δι’ ύψους έμμερίμνου :

— Γνωρίζω εκείνο τό όποϊον ήθελον να μάθω. ‘Ο λοχαγός Ρογήρος έχει άκόμη την μητέρα του, την κ. Διρτεναίη, πολύ καλήν πολιτίδα· ό πατήρ ήτο υπάλληλος· τριάντα χιλιάδες φράγκων εισόδημα, οίκημα εις τό βουλεβάρ Καλαί Ειδήσεις, μέλλον στρατιωτικόν έκτακτον. Θα ήτο άριστος γαμβρός, εάν δέν ήτο στρατιώτης· αδύνατον ν’ άποτρέψωμεν αυτόν του σταδίου του. Θεέ μου! Τί θα είπη ή θεία Χάρη!

‘Η Μυρτώ δέν εισήλθεν εις την συζήτησιν· έπήδησεν εις τόν λαϊμόν του πατρός αυτής, κατεφίλησε τόσον, όσον ούδέποτε ό καλός ούτος άνθρωπος έδέχθη τόσα φιλήματα εις την ζώνη του, και έρριπεν αυτόν εις ώκεανόν σκέψεων άνησύχων επί των φοβερών άποτελεσμάτων, άτινα ό έρωσ δύναται να παραγάγη επί της καρδιάς νεάνιδος.

Την άκόλουθον έβδομάδα ό λοχαγός Ρογήρος εύρε τόν τροπόν να παρουσιασθή εις τού κ. Βερνάρδου διά να γνωρισθή. ‘Εδείχθη γλυκύς, άπλοός και μετριόφρων· ήρσεν υπερβαλόντως εις τόν πατέρα της Μυρτούς, όστις, άφού έδίστασεν επί πολύ, ήρώτησεν άίφνης, εάν κατά τύχην συγκατετίθετο ν’ άποστρατευθή.

‘Ο λοχαγός ήρνήθη· έλάτρευε τό έπάγγελμά του· ούδέν άλλο έθεώρει ώριμότερον! Εις ήλικίαν είκοσιν όκτώ έτών ήδύνατο να περιορισθή εν όκνηρί; ‘Ο κ. Βερνάρδος δέν έτόλμησε να συμβουλεύση αυτόν τότο. ‘Απεφασίσθη όθεν, ίνα, προς έπιτυχίαν της εύτυχίας των νέων, γίνη γνωστοποίησις των αισθημάτων αυτών εις την θείαν Χάρην.

II

Και κατά την ώραϊαν ταύτην ήμέραν, καθ’ ήν τό σπουδαϊον τότο συνέδριον έγινετο, ή Μυρτώ έξηκολούθει να κόπτη άνθη, θαυπέουσα εις τό βάθος του στοχασμού αυτής όνειρον εύτυχές, εν φ’ ύπήρχε μειδιών εις λοχαγός.

‘Όσει δ’ εκείνος, δν ή νεάνις έσκεπέτεο, είχε προσκληθή άοράτως παρ’ αυτής, πηλίκιον χρυσούν έφάνη όπισθεν του τοίχου του κήπου· τό βήμα ίππου άντήχησεν εις την όδόν, χρεμετισμός άπλοός επί τη αίσι· έλεύσει ή γούσθη. Παρά την έπιθυμίαν να πετάξη διά να φθάση ταχύτερον πλησίον εκείνου, τόν όποϊον ήγάπα, ή Μυρτώ, μεθ’ ύψους άδιαφόρου και βαδίσματος επιβάλλοντος, διηυθύνθη προς τό περίπτερον, άνήλθε τάς έξ βαθμίδας και υπό τόν γελόντα όφθαλμόν των επί του τοίχου έξωγραφισμένον Κινέζων, ήνοιξε τό παράθυρον. Κάτωθεν ό λοχαγός Ρογήρος άσκεπής άνέμενεν.

‘Η Μυρτώ παρετήρησεν επί στιγμήν τό ώραϊον ήλιοκαές πρόσωπον του νεαρού άνδρός, τούς γλαυκούς όφθαλμούς και τόν ξανθόν μύστακα αυτού· είτα έκβαλούσα κραυγήν τρόμου :

— Βάλετε ταχέως τό πηλίκιόν σας . . . Θεέ μου! τί έσκεπτόμην; Δέν υπάρχει ποσώς σκιά εις αυτήν την όδόν! Θα άρπάσχη ή λίσσιν! . . .

‘Αλλ’ ό λοχαγός είχεν άρπάσει κίτι καλλίτερον· ήτο ή λευκή χείρ της νεαρής κόρης, ήν κατεφίλει ήδέως μετά τρυφερότητος, πλήρους σεβασμού.

— Δέν θα μείνετε παρά μίαν μόνην στιγμήν, είπεν ή Μυρτώ . . . ‘Αλλ’ είμαι εύχαριστημένη, διότι σας είδον. Δέν δύνασθε να φαντασθήτε την άνησυχίαν μου. ‘Από του προγεύματος, δέν είμαι ’ς τό καλά μου . . . ‘Ο πατήρ θα όμιλή κατά την στιγμήν ταύτην μετά της θείας Χάρης. Είναι κλεισμένοι με την μαμά εκεί, εις τό Ισόγειον . . . Θεέ

μου! τί δύνασαι να λέγωσιν; ‘Η συνδιάλεξις των δέν τελειώνει! ‘Αρκεί ή θεία να μη κάμη πολλά; σπουδαίας δυσκολίας! . . .

— Οίαιδήποτε και άν είναι, θα τάς υπερνικήσωμεν!

— ‘Ομιλείτε ώς στρατιώτης!

— ‘Ομιλώ ως έρωτευμένος.

— ‘Εάν ήτο να περιμένητε διά να έπιτύχητε την χείρά μου;

— Θα περιμένω.

— Πολύν καιρόν;

— Πάντοτε.

‘Η Μυρτώ εκίνησε την κεφαλήν και μετά τινος χαριέσσης κακίας, είπε :

— Τότιε, όταν θα νυμφευθώμεν, ίσως θα είσθε στρατηγός.

— Θα με αγαπάτε ολιγότερον;

— ‘Οχι· αλλά θα έπροτίμω να σάς νυμφευθώ λοχαγόν.

‘Εμειδίασαν, λησμονούντες ήδη τάς φροντίδας του παρόντος, βέβαιοι περί της άμοιβιαίας άγάπης αυτών και Ιοχυροί εν τη έν άναπτύξει νεότητι αυτών.

‘Η Μυρτώ απέσυρε την χείρά της. Κύπτουσα επί του άκρου του στενού παραθύρου, έμενε σιωπηλή, όλίγον άλλοφρονούσα εκ της εύωδίας των άνθέων, και ύπισταμένη χαύνωσιν έκτακτον όλης της υπάρξεώς της. Εις τό βάθος του περιστερομένου και σιωπηλού τούτου δρομίσκου, περιβαλλομένου από ύψηλους τοίχους, περικυκλόντας κήπους, ήσαν ώς εν έρημί· και ήδύνατο να πιστεύσωσιν, ότι είναι μόνοι εις τόν κόσμον. Και, σιωπώντες, τούς όφθαλμούς προσηλωμένους έντός των όφθαλμών, ό εις παρά τόν έρειον, ήσαν εύτυχείς.

— ‘Επήγα εις Παρισίους την πρωϊαν ταύτην διά να ίδω την μητέρα μου, αγαπητή Μυρτώ, υπέλαβεν ό λοχαγός, και να συνεννοηθώ μετ’ αυτής . . . ‘Αμα τό έδαφος προετοιμασθή ένταύθα καλώς, θα έλθη να σάς ζητήση δι’ έμέ από τόν πατέρα σας . . .

— ‘Ω! Θεέ μου! άνέκραξεν ή Μυρτώ, επανελθούσα άίφνης εις την άπασχολούσαν αυτήν ιδέαν και παρατηρούσα μετ’ άνησυχίας διά της θύρας του περιπτερου την οίκιαν, ή τις έμενε κλειστή και άφωνος. Τό συμβούλιον διαρκεί περισσότερον από ήμίσειαν ώραν . . . Τί συμβαίνει; ‘Ιδού όκτώ ήμέραι, καθ’ ός ό πατήρ όφείλει να συζητήση τό ζήτημα και δέν δύναται να τό κατορθώση . . .

— Είναι λοιπόν πολύ φοβρά, άληθώς, ή θεία Χάρη; ήρώτησεν ό Ρογήρος ύπομειδιών.

— Φοβρά; ‘Οχι! αγαπή ήμάς πολύ! ‘Αλλά δέν δύνασθε να έννοήσητε άκριβώς την κατάστασιν . . .

‘Η νεάνις απέβη σοβαρά και με όφθαλμούς προς τόν ουρανόν, μετά θρησκευτικού σεβασμού, ώσει έπρόκειτο περί μάρτυρος βασανισθείσης.

— ‘Υπέφερε τόσον . . .

— ‘Αλλά και ήμεις ύποφέρομεν έπίσης . . . άνέκραξεν ό λοχαγός. Τούλάχιστον έγώ ύποφέρω . . ., διότι ήμεις, δεσποινίς . . ., ύποφέρετε την προσδοκίαν μετ’ ήρεμίας, ήτις με άπελπίζει! . . .

‘Εν παραθυρόφυλλον άνοιγέν, άνέβαλε την άπάντησιν της νεάνιδος. ‘Η ύελόθυρα της αίθούσης ήνοιξε και μικρόσωμός τις παχύς άνθρωπος, πενηκοντούτης, λίαν φαλακρός μετ’ παραγναθίδων ύπολεύκων έφάνη επί του έξώστου της κλίμακος.

— ‘Ιδού ό πατήρ, άνέκραξεν ή Μυρτώ. ‘Ετελείωσεν! ‘Αναχωρήσατε! Θα σάς αναγγείλω τό άποτελεσμα όσον τό δυνατόν ταχύτερον! . . .

Αυτή έπλησίασε τά δάκτυλά της προς τό στόμα αυτού και τά άπεμάκρυνεν, άφού άντήχησε θόρυβος έλαφρός, προσομοιάζων ιδιαιζόντως προς φίλημα, και έτρεξε διά των δειδροστοιχιών καταπατούσα κατά την διάβασίν της τά άνθη, και τάς πεταλούδας.

— ‘Ε! λοιπόν! ήρώτησεν άσθμαίνουσα, άμα είδε τόν πατέρα της να μένη άκίνητος, στηριζόμενος επί του σιδηρού δρομράκτου. ‘Ωμίλησες; . . .

— Μάλιστα, άπεκρίθη μετά στενοχωρίας ό κ. Βερνάρδος . . . ‘Εγνωστοποίησα εις την θείαν σου πάντα τά σχέδιά μας . . . ‘Επιθυμεί να σέ όμιλήση . . .

‘Η Μυρτώ έρριπεν ύποπτον βλέμμα επί του πατρός της· άλλ’ ό έρωσ της ώθησεν αυτήν προς τά πρόσω και χωρίς να έρωτήση περισσότερον, ώρμησε γενναίως ώς προς έφοδον εις την αίθουσαν.

‘Η θεία Χάρη, του κυναρίου της κοιτομένου επί των ποδών αυτής, εκάθητο παρά την έστίαν. ‘Ητο γραία κόρη, ένδεδυμένη έσθήτα χηρείας, έχουσα κεφαλήν φαλακράν, σώμα πλατύ όστεώδες, μετά μακρών βραχιόνων, εις την άκραν των όποιων

έκινούντο άκαταπαύτως χείρες επιδέξιο εις όλα τά γυναικεία έργα. Κατά την στιγμήν ταύτην έπλεκε νυκτικά ένδύματα από έριον λευκόφαιον, προωρισμένα διά μικρούς παχούς. ‘Ηγειρε την κεφαλήν, άκούσασα έχομένην την άνεψιάν αυτής, και τό πρόσωπόν της έφωτίσθη υπό δύο μεγάλων όφθαλμών, των όποιων τό λάμπον βλέμμα έμετρίαζε την σκληρότητα των ματρων και πυκνών όφρύων. ‘Η κ. Βερνάρδου, μικρόσωμος γυνή και δροσερά, βεβυθισμένη επί έδρας ένόπιον της άδελφής αυτής, έφαινετο έμμαιον βαθείας θλίψεως. ‘Εποίησε κίνημα πικραληκτικόν, ίνα κωλύση την Μυρτώ, αλλά βλέπουσα αυτήν άποφασιστικήν και άνωτόμονον, άντιστέναξε και έαώπησεν. ‘Οπισθεν της θυγατρός αυτού, ό κύριος Βερνάρδος εισήλθε και ίστατο όρθιος μεθ’ ύψους τεταραγμένου.

Δ’ ένός βλέμματος ή Μυρτώ άντελήφθη της είκόνας ταύτης. Προησθάνθη, ότι, άντι να φθάση ίνα μάθη την νίκην ή την ήτταν, ώρειλε να συγκροτήση ή ίδω μάχη· τό αίμα άνήλθεν επί των παρειών αυτής· δια βήματος σταθερού ήλθε και εκάθισεν επί μικρού σκίμποδος, εις άπόστασιν δύο βημάτων από της θείας Χάρης.

— ‘Ε! λοιπόν! μικρά μου, είπε διά φωνής διακεκομμένης ή γεροντοκόρη, φαίνεται ότι στενοχωρείσαι και θέλεις να μάς άφίσης; ‘Ερωτώ, τί είναι δυνατόν να σέ λεπη ένταύθα; Τέλος . . ., φαίνεται, ότι τότο είναι γενική έπιθυμία όλων των θυγατέρων. ‘Η μήτηρ σου έσχε ταύτην άλλοτε . . ., αλλά σύ, είσαι είσέτι πολύ νέα, μοι φαίνεται.

— Θεία, συνεπλήρωσα δέκα όκτώ έτη τόν προηγούμενον μήνα . . .

Τό γνωρίζω! . . . δέκα όκτώ έτη! . . . δέν είναι τό έσχατον γήρως, είπε γελώσα ή γραία κόρη.

(άκολουθεϊ)

ΣφΜμ.

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

« Ν. Δ. ΜΕΛΑ »

μετ’ Οικοτροφείου

έν τῷ Πέραν Κωνσταντινουπόλεως
(‘Αρρεναγωγείον - Παρθεναγωγείον).

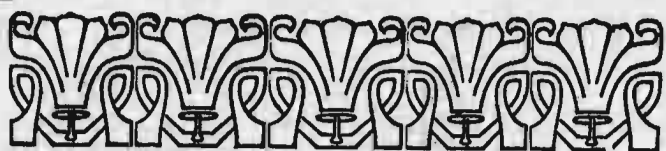
Τριακοστών σχολικόν έτο, 1913—1914.

Διευθυντής ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΕΛΑΣ

Τό αρχαιότερον των έν Κων/πόλει ιδιωτικῶν εκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων και τό μόνον, όπερ, διά μετρίων διδάκτρων, έκτός της μητρικής, δι’ ειδικῶν καθηγητῶν και διδασκάλων, παρέχει την άποτελεσματικήν διδασκαλίαν τριῶν ξένων γλωσσῶν, της Γαλλικής, της Τουρκικής και της ‘Αγγλικῆς. ‘Ανεγνωρισμένον υπό της Σ. Συναγματικῆς Κυβερνήσεως και εργαζόμενον υπό την άμεσον έποπτείαν του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου, διατηρεϊ έννέα τάξεις: 1 Προπαρασκευαστικήν, 5 ‘Αστικής Σχολῆς και 3 Γυμνασιακάς. Εις άπάσας τάς τάξεις διδάσκονται καθ’ εκάστην ύποχρεωτικῶς ή Τουρκική και ή Γαλλική. ‘Εκτός των έν τοις έπισήμοις προγράμμασι διαλαμβανόμενων μαθημάτων, διδάσκονται ύποχρεωτικῶς τά ‘Εμπορικά, ή ‘Οδική, ή Καλλιγραφία, τά ‘Εργόχειρα, ή Κοπτική και ή Ραπτική, προαιρετικῶς δέ ή ‘Οργανική Μουσική, ή Ζωγραφική και ό Χορός. Διά τούς καθυστερούντας έν τη Τουρκική και τη Γαλλική, λειτουργούν ιδιαιτεροι προπαρασκευαστικοί τάξεις. Γίνονται δεκτοί προς έγγραφήν μαθηται και μαθήτριά τρόφιμοι, ήμίτροφοι και έξωτερικοί. Αί έν ταῖς επαρχίαις και τῷ έξωτερικῷ οικογένειαι εύρίσκουσιν έν τῷ Οικοτροφείῳ Μέλα πᾶσαν έγγύησιν χριστιανικής και έλληνοπρεποῦς άγωγῆς έμπιστευόμεναι τά τέκνα των. ‘Εργασία μεθοδική και ένσυνείδητος. ‘Η πρόοδος εξασφαλίζεται διά της κληρώσεως των μαθητευόμενων εις όλα τά μαθήματα καθ’ εκάστην. Παιδευσις θετική, προσαρμοζομένη εις τάς πρακτικῶς απαιτήσεις της βιοπάλης και του έτεροφύλου περιβάλλοντος. Διδασκαλία υπό πᾶσαν έποπιν άποτελεσματική. Τό γραφείον άνοικτῶν καθ’ εκάστην από της 8—12 π. μ. και 1—5 μ. μ. δι’ έγγραφῆς και πληροφορίας. Κανονισμός και αναλυτικόν Πρόγραμμα πέμπονται τῷ αίτούντι.

Διεύθυνσις: Πέραν, Σερκίς, 57—59.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ

Βόμβαι έκτινασόμεναι, οίκλαι λεηλατούμεναι και πυρπολούμεναι, αλληλοσπαραγμοί, καθ' ους αφθονον ρέει τὸ αἷμα, τὰ φονικά ταῦτα μέσα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ειδικότητα τῶν ἀναρχικῶν ὄλων τῶν χωρῶν, χρησιμοποιοῦνται σήμερον ὑπὸ τῶν... γυναικῶν. Αἱ βίαιαι αὐταὶ σκιαι, εἰς ἃς ἐπιδίδεται ἡ ἐπαναστατικὴ ἐν Ἀγγλίᾳ ὀργάνωσις τῶν γυναικῶν, ἡ ἔχουσα σύμβολον: «*ψῆφος διὰ τὰς γυναῖκας*», εἶνε ἔκτακτα ὄλως φαινόμενα, παρόμοια τῶν ὁποίων δὲν ἀνέγραψεν ἡ ἱστορία μεγάλου ἔθνους, καὶ περίεργα τεκμήρια τῆς ἀθρόας... παραφροσύνης.

Τῆς ἐπαναστατικῆς ταύτης ὀργανώσεως τῶν γυναικῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἀρχικοῦ σκοποῦ τῆς, μικρῶν, ἀλλὰ πιστῆν, εἰκόνα θὰ παράσχη τὸ «*Ἀπ' Ὀλα*» εἰς τὰς ἀναγνωστρίας του, εἰς τοὺς ἀναγνώστας του.

* *

Τῆ 4ῃ Ἰουνίου τοῦ ἔτους τούτου κατάμεστον ἦτο τὸ μέγα ἵπποδρόμιον τοῦ Ἔσπον ἐκ μαύρης ἀνθρωπίνης μυρμηκίας, ὑπολογιζομένης εἰς 600, 000 πρόσωπα. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, ἐνθρονισμένος εἰς τὴν ἐξεδραν τοῦ Τζόκεϊ Κλούπ, παρηκολούθει τὰς περιπετείας τῶν ἵπποδρομιῶν, ὅπου τὰ βασιλικά αὐτοῦ χρώματα ἀντεπροσωπεύοντο, κατὰ τὰ εἰσθότα, ὑπὸ τοῦ ἵππου Ἄνμερ, τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν ὁ ἱππηλάτης Τζῶνς.

Ἀνθρώπινον σῶμα, μετὰ τὰς χεῖρας τεταμένας, ἐξορμῶ ἀφῆνης ἐκ τῆς παριοχῆς τῶν θεατῶν καὶ ῥίπτεται ἀκατάσχετον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ τρέχοντος ἵππου τοῦ βασιλέως. Γυνὴ ἦτο ἡ ἐξορμησασα.

Ψεφρὰ ὑπῆρξεν ἡ σύγκρουσις. Ἡ γυνὴ ἐξετιναίει εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μέτρων, ὁ δὲ ἵππος, σπῆν ἡ τῆς μικρῶν, τρέχει δαιμονιωδῶς κατόπιν, παρυσύρων τὸν ἐκτιναχθέντα ἀναβάτην, τοῦ ὁποίου ὁ πους εἶχεν ἐμπλακῆ εἰς τὸν ἀναβολέα. Ὅπότεν ἀνήγειραν τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἱππηλάτην, αἰματοφύρτους ἀμφοτέρους, παρετήρησαν, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ σωφραζέττα δεσποινίς Ἐμιλὺ Δάβριζον, διάσημος ἐν τῇ ἐπαναστατικῇ ὀργανώσει, ὡς θαρραλέα δραστίς βιαίων κινήσεων, ἐνεκα τῶν ὁποίων πολλάκις ἐφιλοξενήθη εἰς τὰς φυλακάς.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἡ Δάβριζον ὑπέκλυεν εἰς τὰ τραύματά της, ἡ κηδεὶα δὲ αὐτῆς ὑπῆρξε τερατωδῶς μεγαλοπρεπῆς. Παρηκολούθουν αὐτὴν ὄλαι αἱ σωφραζέτται τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν ἄλλων κεντρικῶν πόλεων, ὀλόκληρος δὲ ἡ ἀστυνομία τοῦ μεγάλου Ἀστεως, ἐπὶ προβλέψει ταραχῶν, εὐρίσκειτο ἐν ἐπιφυλακῇ.

Μετὰ δύο ἑβδομάδας εἰς τὰς ἱπποδρομίας τοῦ Ἀσκότ παρομοία ἀπόπειρα προὐκάλεσε τὸν πανικόν, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἱππηλάται ἐτρέχον, διαγωνιζόμενοι διὰ τὸ Χρυσὸν Κύπελλον. Ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ, Χέβιτ τὸ ὄνομα, τεσσαρακοντούτης περίπου, ἐφορμῶ κατὰ τοῦ ἀπὸ ρυτῆρος τρέχοντος ἵππου Τράσερν, τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν ὁ ἱππηλάτης Βάλλεϋ. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀνύψου ὁ Χέβιτ σημαίαν τῶν σωφραζετῶν καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐπρόβαλλε κατὰ τοῦ ἀναβάτου πολύκροτον.

«*Στάσου ἢ σὲ φονεύω!*» ἐφώνησεν. Ἄλλ' ὁ ἵππος, ἀκατάσχετος, ἐπιπίπτει ἐπὶ τοῦ Χέβιτ καὶ καταπατεῖ αὐτόν. Ὁ ἱππηλάτης ἐκινάσεται εἰς ἀπόστασιν δέκα μέτρων.

* *

VOTES FOR WOMEN. — Διὰ τοιούτων τραγικῶν μέσων αἱ Ἀγγλίδες σωφραζέτται ἐπιδιόκουσι τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἀγῶνός των, ἥτοι τὴν καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἐπέκτασιν τῆς ψηφοφορίας.

Τὸ ζήτημα τῶν ψήφων τῶν γυναικῶν δὲν εἶνε νέον ἐν Ἀγγλίᾳ. Γάλλος δημοσιογράφος, διατρέβων κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1905 ἐν Λονδίῳ, γράφει, ὅτι εὐρέθη αἴφνης ἀπέναντι πλήθους, τὸ ὅποιον, προβάλλον ἐκ πλαγίας ὁδοῦ, ἐφαίνετο, ὅτι ἤρχετο ἐκ

Μαρῆ Βάλφουρ

ἡ πρεσβυτέρα τῶν σωφραζετῶν τοῦ Λονδίνου.

τοῦ Βεστμίνστερ. Μέσω τοῦ πλήθους τούτου, τοῦ ὁποίου τὰ βλέμματα ἐξεδήλουν περισσοτέραν περιέργειαν, παρὰ ἐκπληξιν, εἶδε νεανίδα ἀσθμαίνουσαν, τὴν ὁποίαν ἐκατέρωθεν ἐκράτουν δύο ἀστυνομοί. Ἡ νεάνις αὐτὴ ἐκραύγαζε: «*Votes for women! Votes for women!*» (ψῆφος διὰ τὰς γυναῖκας!). Παρὰ τὸ ἄτακτον τῆς κόμης, τὸ ἐσχισμένον τοῦ ἱματιομοῦ, ἡ γυνὴ ἐκείνη ἐφαίνετο, ὅτι ἀνήκεν εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ Λονδίνου. Σπινθηροβολοῦντας εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς, τὰς παρεῖδς πορφυρᾶς, ἀγρία τὴν ἐκφρασιν, ὁμοία πρὸς Ἀμαζόνα, τὴν ὁποίαν ὁ ἐχθρὸς ἤχημαλώτισεν.

Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος ἐπληροφορήθη κατόπιν, ὅτι ἡ νεάνις αὐτὴ συνελήφθη κατόπιν βιαίας συγκρούσεως γυναικῶν πρὸς ἀστυνομικούς. Αἱ γυναῖκες ἐκείναι, πολυάριθμοι, ἐπετέθησαν κατὰ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, στεντορείας βάλλουσαι κραυγὰς: «*Votes for women!*»

Ἐπὶ μακρὸν τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς ψήφου τῶν γυναικῶν συνεζητήθη ἐν τῇ Βουλῇ, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἀπὸ τοῦ 1903 τὸ ζήτημα δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς συζήτησιν ἀκαδημαϊκὴν. Τὰ πρόγματα μεταβάλλονται. Μία γυνὴ ἀνέλαβε τὴν κατεῦθυνσιν τοῦ ἀγῶνος, καταστῆσα διάσημος. Εἶνε ἡ κυρία Ἐμμελὶν Παγκούρστ. Δὲν περιωρίσθη πλέον εἰς θεωρητικὰς διαδηλώσεις, ἀλλ' ἐκήρυξε πόλεμον ἀμειλικτον κατ' αὐτῆς τῆς κυβερνήσεως. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐστρατολογήθη στρατιά ἐκ γυναικῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα: Woman's Social and Political Union (Κοινωνικὸς καὶ Πολιτικὸς Σύνδεσμος Γυναικῶν), ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτῆς τῆς κ. Παγκούρστ. Ἡ προπαγάνδα ἤρχισεν. Ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ ὠνόμασε τὰς ἐπαναστάτιδας αὐτὰς σωφραζέττας, ἀμέσως δὲ τὸ δημόσιον μετ' ἐνδιαφέροντος παρηκολούθει τὴν ἐξέλιξιν τῆς νέας αὐτῆς ὀργανώσεως. Ἡ γηραιὰ Ἀλβιὼν, ἡ τόσον εὐβλαβουμένη τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν, ἀπέδειξε καὶ τώρα, ὅτι εἶνε ἡ ἀληθὴς χώρα τοῦ προσηλυτισμοῦ. Ἡ κ. Παγκούρστ, ἥτις ἐν πάσῃ ἄλλῃ χωρῇ θὰ ἠναγκάζετο νὰ υποχωρήσῃ πρὸς τὴν ἰσχύος τοῦ Κράτους καὶ τῆς ἀδιαφορίας ἢ τῆς χλεύης τοῦ δημοσίου, ἀκολύτως ἐπὶ τὸ ἔργον προέβαινε, στρατολογούσα ὀπαδοὺς, ὄχι μόνον γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ ἄνδρας, ἐξ ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

* *

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΚΗΡΥΧΘΗ. — Ἀμέσως ὁ Σύνδεσμος προκηρύσσει τὴν militancy, ἥτοι τὴν ἐμπόλεμον κατάστασιν. Ἡ λέξις κυριολεκτεῖ. Δὲν διοργανώθη ὁ Σύνδεσμος εἰς στρατόν, μετ' ἀρχιστράτηγον, μετ' ἐπιτελεῖον, τὸ ὁποῖον διατάσσει τὴν τακτικὴν τῶν μαχῶν καὶ διαβιβάζει διαταγὰς εἰς συνταγματάρχας, εὐρισκομένους εἰς ὄλας τὰς πόλεις τῆς Ἀγγλίας;

Ἀρχιστράτηγος εἶνε ἡ Ἐμμελὶν Παγκούρστ· τὸ ἐπιτελεῖον ἀπαρτίθουσι αἱ δύο θυγατέρες της, αἱ δεσποινίδες Σὺλβια καὶ Χριστάμπελ· συνταγματάρχαι εἶνε γενναῖαι σωφραζέτται: ἡ μὲν Ἄννα Κέρνεϋ, ἡ κ. Δρυμόνδ, ἡ μὲν Βιλλικούρστ, ἡ μὲν Ἐλεν Κράκς, ἡ μὲν Γκλάδισ Ἐβανς, ἡ μὲν Σεϊμούρ, ἡ μὲν Σάρεπ καὶ ἄλλαι πολλαί.

Ἐν μεγάλῳ συλλαλητηρίῳ, συνελθόντι τῇ 25 Ὀκτωβρίου παρελθόντος ἔτους ἐν Ἄλπερ-Χαλλι, ἡ ἀρχιστράτηγος ἀπήθυσεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν περιφημὸν ἐκείνην πολεμικὴν πρόκλησιν. Αὐθήμερον προεκήρυξεν, ὅτι ὁ Σύνδεσμος θὰ ἐπιτίθεται κατὰ πάσης ἰδιοκτησίας. «*Δὲν θέλομεν, ἔγραφε, νὰ διακινδυνεύσῃ ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίς· θέλομεν μόνον διὰ συστηματικῆς καταστροφῆς πάσης ἰδιοκτησίας νὰ ἐκφοβίσωμεν τὴν Κυβέρνησιν*». Ἀλλὰ τίνοι τρόπον θὰ προεφύλαττον τὴν ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξί, ἀφοῦ προέβαινον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς εἰς ἀματηρὰς συγκρούσεις, ἀφοῦ ἐξεσφενδόνιζον βόμβας, ἐπυρπόλουν οἰκίας καὶ καταστήματα;...

(ἀκολουθεῖ)

Σ.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΡΟΣΦΟΥΚΩΛ

Αἱ κακίαι ἐμπεριλαμβάνονται ἐν τῇ συνθέσει τῶν ἀρετῶν, ὡς τὰ δηλητήρια ἐμπεριλαμβάνονται ἐν τῇ συνθέσει τῶν φαρμάκων. Ἡ φρόνησις τὰς ἀθροίζει, τὰς μετριάζει καὶ τὰς χρησιμοποιεῖ κατὰ τῶν συμφερῶν τοῦ βίου.

✻

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι ἄπεχθεῖς μεθ' ὅλην τὴν πολλὴν ἀξίαν των, καὶ ἄλλοι εὐάρεστοι μεθ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά των.

✻

Ὁ νομίζων, ὅτι κατέχει ἐν ἑαυτῷ ὄλα τὰ στοιχεῖα ὅσα ἀρκοῦν, ὅπως παραμελήσῃ ὄλον τὸν κόσμον, πλανᾶται, ἀλλ' ὁ νομίζων ἑαυτὸν ἀπαράτητον εἰς τοὺς ἄλλους, πλανᾶται πολὺ περισσότερον.

✻

Ἡ ἀριστον μέσον τοῦ νὰ ἀπατηθῆτε, εἶναι τὸ νὰ νομίζετε ἑαυτοὺς ἐξυπνοτέρους τῶν ἄλλων.

✻

Ἡ ἀρετὴ δὲν δύναται νὰ πορευθῆ μακρὰν ὁδόν, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ματαιοφροσύνην.

✻

Πάντες παραπονοῦνται διὰ τὴν μνήμην των, κανεὶς διὰ τὴν κρίσιν του.

✻

Οἱ τυροβόροντες περὶ τὰ μικρά, γίνονται συνήθως ἀνίκανοι διὰ τὰ μεγάλα.

✻

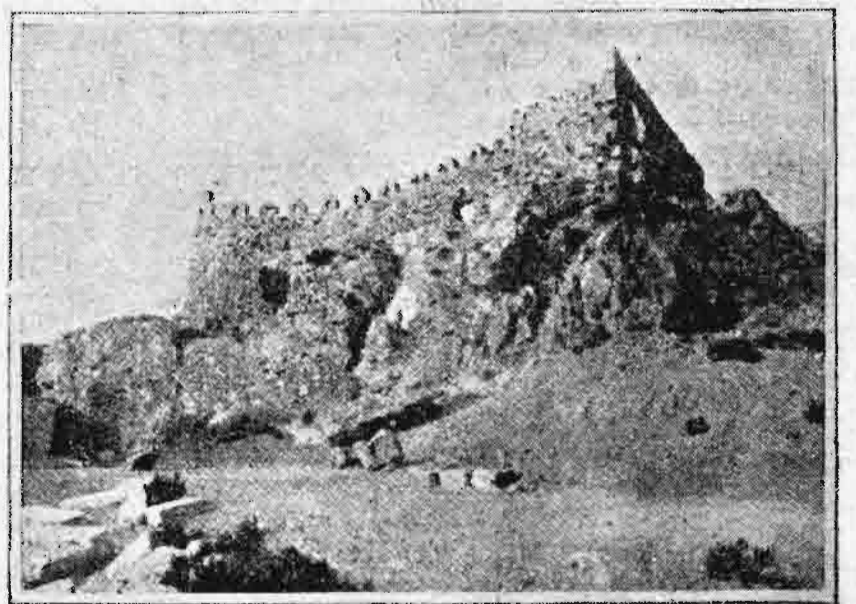
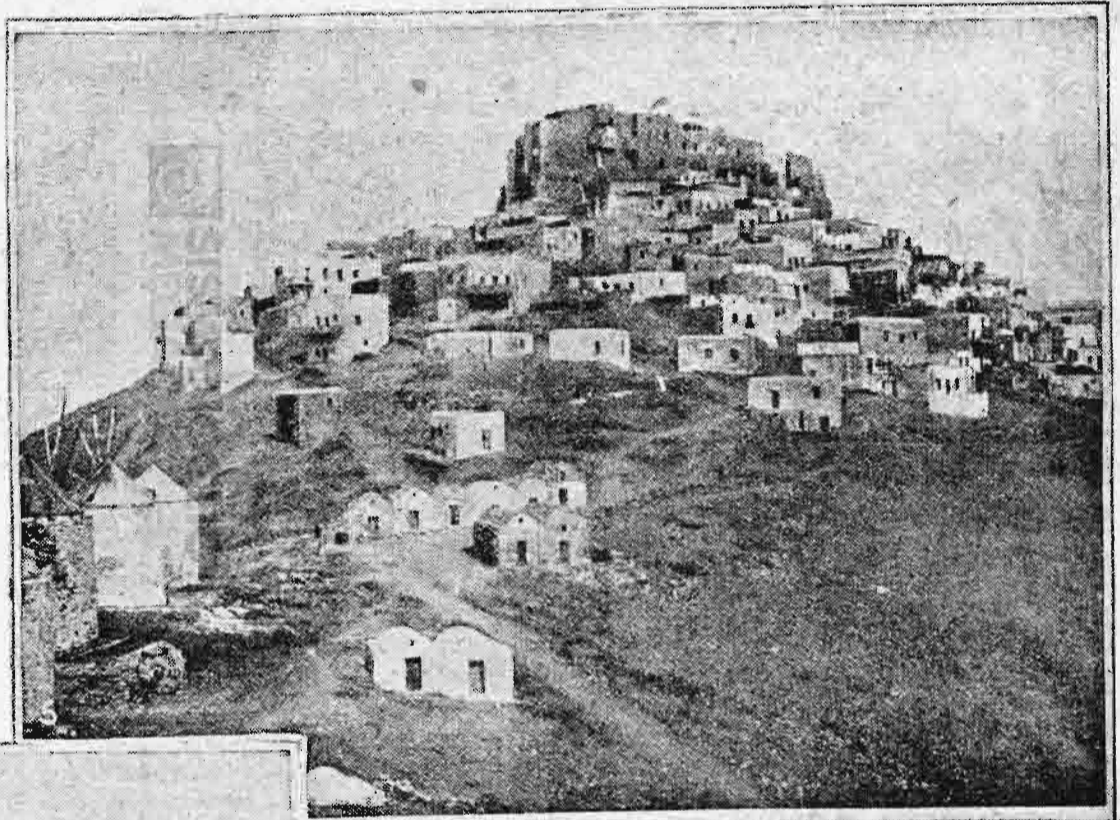
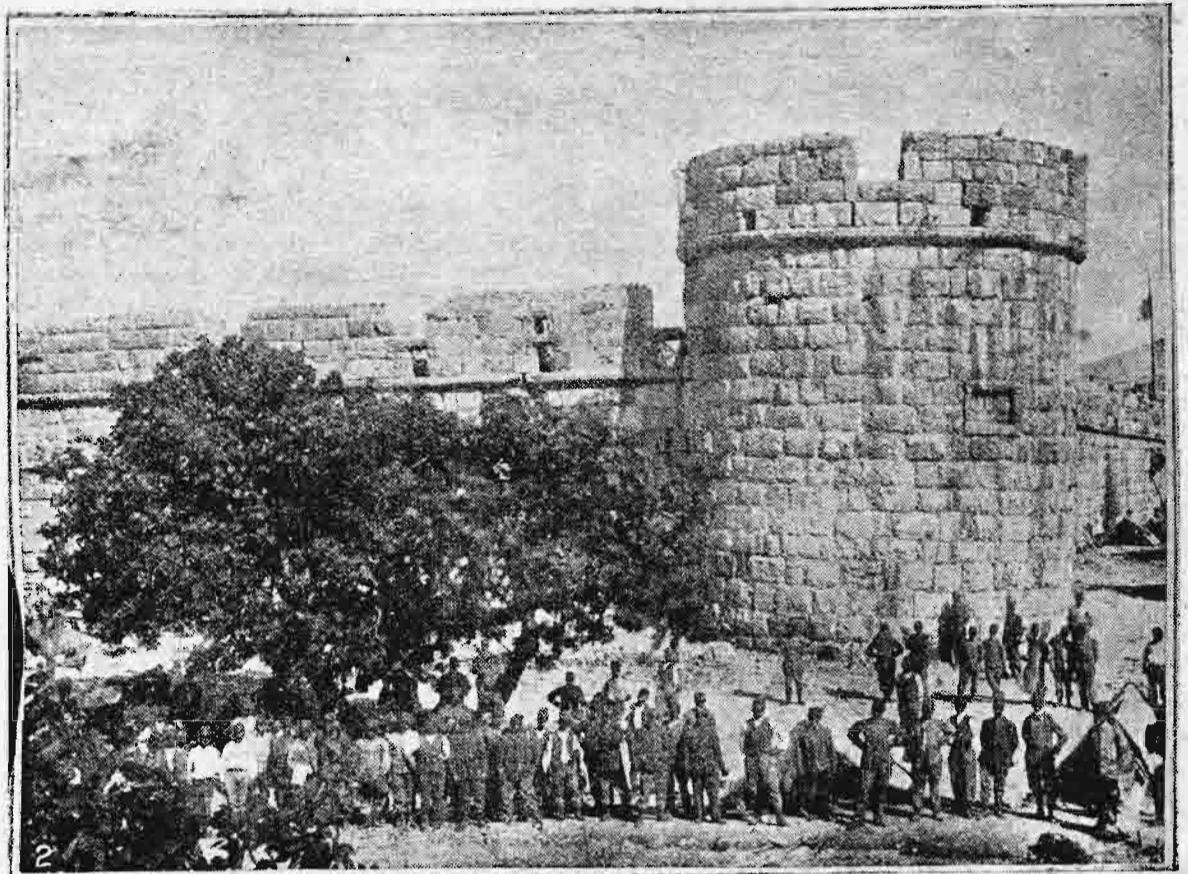
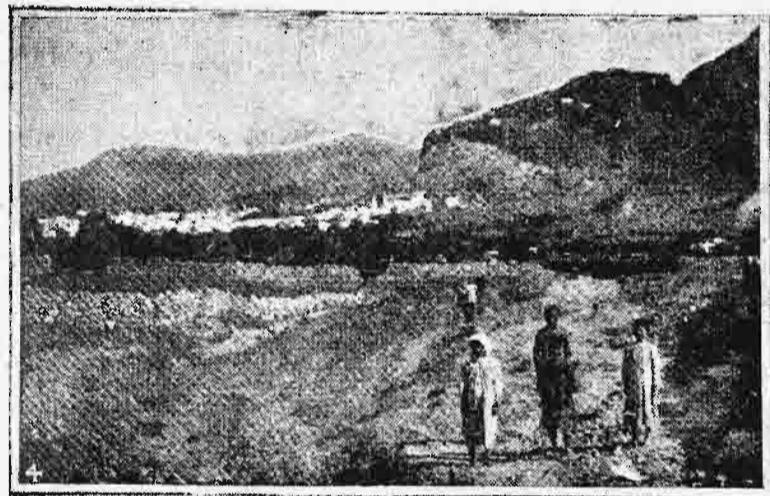
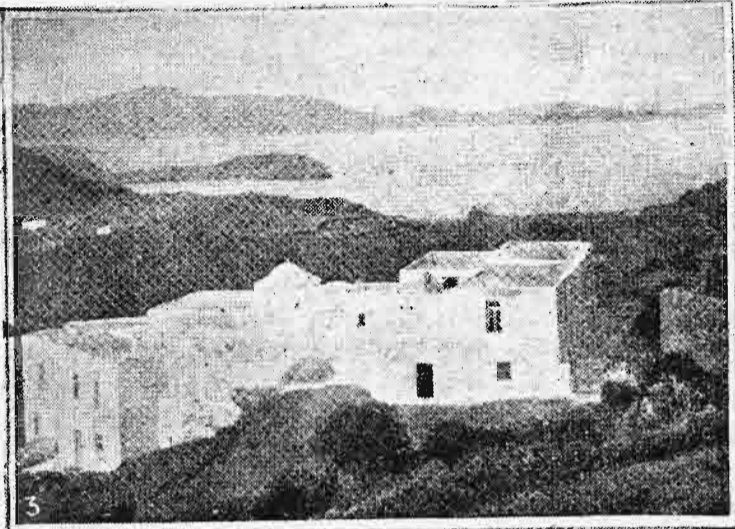
Ἡ ελικρίνεια εἶναι ἐν ὄνομα τῆς καρδίας· εὐρίσκειται εἰς ὀλιγίστους ἀνθρώπους· ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον συνήθως βλέπομεν, εἶναι μόνον λεπτή τις ὑποκρισία, προωρισμένη νὰ ἐπισύρῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἄλλων.

✻

Ὅταν οἱ μεγάλοι ἄνδρες καταβάλλονται ἀπὸ τὴν μεγάλην διάρκειαν τῶν ἀτυχιῶν των, δεικνύουσιν, ὅτι τὰς ὑπέφεραν διὰ τῆς δυνάμεως τῆς φιλοδοξίας των, ὄχι διὰ τῆς ψυχικῆς των δυνάμεως· καὶ ὅτι μεῖον μεγάλῃς τινὸς ματαιοφροσύνης, οἱ ἦρωες εἶναι ὁμοιοὶ πρὸς ὄλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ

1, Σύμη, ερείπια του αρχαίου φρουρίου, όπου νεωτέρα ελληνική μονή.—2, Κως, η ιστορική πλατάνος του Ίπποκράτους.—3, Πάτμος, η Μονή του αγίου Ιωάννου του Ευαγγελιστού.—4, Κάλυμνος.—5, Άστυπάλαια, τὸ Βενετικὸν φρούριον — 6, Νίσυρος, ερείπια ἀρχαίου ναοῦ καὶ φρουρίου.—7, Λέρος, Βενετικὸν φρούριον.

16
 ΑΝΔΡΕ ΤΗΒΟΥΡΙΕΤ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

(συνέχεια από σελ. 104)

IX

Εἰς τὴν τελευταίαν ἐπεδίδετο ἡ κ. Δεγκλὶς διακόσμησιν τῆς τε αἰδούσης καὶ τῆς τραπέζης τοῦ δείπνου μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὴν φιλοκαλίας. Καίτοι οὐδένα ἐκτὸς τοῦ Παύλου Λομπλιζουὰ εἶχε ξένον κεκλημένον, ἐπεθύμει, οὐχ ἦττον, ἐπιβλητικότητα καὶ αἴγλην εἰς τὸ σύνολον νὰ προσδώσῃ. Ἡ τράπεζα ἐστρώθη ἐν τῇ κήπῳ. Ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ κρυστάλλινα σκευὴ ἀπήστραπτον πρὸ ἐκάστης τῶν τεσσάρων παροψίδων, κεχωρισμένων ἀπ' ἀλλήλων δι' ὠραίων ἐκ ρόδων ἀνθοδεσμών. Ἐν τῇ δροσερᾷ καὶ σκιερᾷ αἰθούσῃ ἀνθοδόχαι καὶ σινικαὶ γάστραι διὰ μυροβόλων καὶ πολυχρῶμων ἐκοσμοῦντο ἑαρινῶν ἀνθέων. Ἐκυριάρχουν αἱ κληματίτιδες, οἱ ἴασμοι καὶ τὰ ρόδα.

Ἡ κ. Δεγκλὶς λευχεύοντα ἔφερεν ἱματισμόν, μουσελίην ἐλαφρῶς διαφανῆ ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῶν ὤμων. Ἐν τοιαύτῃ περιβολῇ ἐφαίνετο μόλις εἰκοσαετίας.

Ἐνῶ ἐταξιθέτει τὰ ἀνθοφόρα, θροῦς ἐσθῆτος ἐξ ἰνδομετάξης ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐνασχολήσεως.

Ἐστράφη καὶ εἶδεν ἐπὶ τῆς θύρας μειδιῶσαν τὴν δεσποινίδα Δεζιρέ, ἐπιβλητικὴν, ροδόχρουν φέρουσαν περιβολήν.

— Καλῶς τὴν τὴν μικρούλα μου, εἶπεν ἡ κ. Δεγκλὶς, τείνουσα πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας. Ἐλθέ, Ζαζέτα, νὰ σὲ ἰδῶ ἐκ τοῦ πλησίον...

Ἡ νεᾶνις προὐχώρησε, καὶ ἡ Μάρθα ἐξήταζεν αὐτὴν μετ' ἐνδιαφέροντος μητρὸς μᾶλλον ἢ ἀδελφῆς.

— Ὁραῖα! θαυμάσια! Πραγματικῶς εἶσαι ὠραία κόρη! Καὶ πόσον σὲ ἀναδεικνύει ἡ ἐνδυμασία αὐτή! Εἶνε ἔξοχος! Ἄλλὰ κᾶτι λείπει...

Ἀπέσπασεν ἐκ τῆς ἀνθοδόχης δύο ρόδα. Ἐνέπηξε τὸ ἐν ἐπὶ τῆς κόμης καὶ τὸ ἕτερον ἐπὶ τοῦ περισηθίου τῆς νεάνιδος.

Καὶ ἀπομακρυνθεῖσα, ἀπεθαύμαζεν αὐτὴν.

— Τώρα εἶσαι ὠραιότερα, Ζαζέτα μου' δὲν συγκρατοῦμαι, θὰ σὲ φιλήσω...

Καὶ πλησιάσασα, περιεπτύχθη καὶ κατεφίλει τὰς δροσερὰς παρειὰς τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς τῆς.

— Πόσος ἐνθουσιασμός! ἐφώνησεν ἡ Δεζιρέ. Μὲ ἀγαπᾶς πολὺ, καλὴ μου Μάρθα, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ...

— Τὸ ἠξεύρω.

Ἀπεμακρύνθη ἡ κ. Δεγκλὶς, ἵνα μεταθέσῃ δύο σινικὰ ἀνθοφόρα.

— Ἀκόμη δὲν ἐτελείωσεν ἡ διακόσμησις; ἠρώτησε γελάσασα ἡ Δεζιρέ. Τόση προετοιμασία!... Τόσον σπουδαῖον πρόσωπον εἶνε αὐτὸ ποῦ περιμένομεν; Δὲν θὰ εἶνε, ὑποθέτω, τὸ «**μαγευμένο βασιλόπουλο**»...

— Κόρη τῆς ἡλικίας σου, ἀπήντησεν ἡ κ. Δεγκλὶς, πάντοτε περιμένει τὸ «**μαγευμένο βασιλόπουλο**».

— Καὶ θὰ ἔλθῃ μετὰ τὴν ἀκολουθίαν του, μετὰ μουσικὴν; ἠρώτησεν ἡ Δεζιρέ χαριεντιζομένη.

— Ἔσο περισσότερον σοβαρά, Ζαζέτα, καὶ πρόσεχε τί θὰ σὲ εἰπῶ... Δὲν εἶσαι πλέον μικρὸν κοράσιον, ἠξεύρω δέ, ὅτι δὲν ἔχεις διαθέσιν νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ Σακρὲ Καίρ...

— Θεὸς νὰ φυλάξῃ!

— Δὲν πιστεύω, ἀφ' ἑτέρου, νὰ θέλῃς νὰ ζῆς μόνη εἰς τὸ Βελαῖν... Ὁ πατὴρ μας εἶνε ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ἀλλὰ κατόπιν τῆς χρείας του ἀπέκτησε μερικὰς συνηθείας... ἀναρμόστους, τολμῶ νὰ εἰπῶ, διὰ τὸ ὄνομά του, διὰ τὴν ἡλικίαν του... Δὲν θὰ σοὶ εἶνε λοιπὸν εὐχάριστον νὰ συγκατοικήσῃς μετὰ τὸν πατέρα...

— Τοῦναντίον, ἐφώνησεν ἡ νεᾶνις, πολὺ εὐχάριστος θὰ μοὶ εἶνε ἡ συγκατοικία... Ἀγαπᾶ ὁ μπαμπᾶς τὸ κυνήγι, τὸ ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ, ἀγαπᾶ τὰς μακρυνὰς ἐκδρομὰς, ἐγὼ ἀκόμη περισσότερον, ἀγαπᾶ τὴν ἱππασίαν, ἐγὼ τὴν λατρεύω... Θὰ ἰπεύωμεν, θὰ τρέχωμεν... Ὡ! τί ὠραῖα! Ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἄλλα,

τὰ ἀνάρμοστα, ὡς εἶπες, τί με ἐνδιαφέρουν; Ἐγὼ, ὡς καλὴ κόρη, θὰ προσποιῶμαι, ὅτι δὲν βλέπω, ὅτι δὲν προσέχω...

Ἡ κ. Δεγκλὶς προσέβλεψε μετ' αὐστηρότητος τὴν ἀδελφὴν τῆς.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, δεσποινίς, εἶπε, μειδιῶσα. Ὁφελήθης, πολὺ, βλέπω, ἀπὸ τὰ διδάγματα τῆς σχολῆς!... Σιώπησον, δὲν θέλω ν' ἀκούω πλέον τὰς ἀνοησίας σου... Μάθε, ὅτι, μένουσα μόνη εἰς Βελαῖν, μετὰ προστάτην καὶ ὁδηγὸν τὸν πατέρα, θὰ προκαλέσῃς σχόλια τοῦ κόσμου, ὄχι, βεβαίως, πολὺ εὐάρεστα... Πρὸ παντός, Ζαζέτα, ὀφείλεις νὰ διατηρήσῃς τὴν ὑπόληψίν σου, ὑπόληψιν κόρης συνετῆς, ἐναρέτου... Ὑπὸ τὰς περιστάσεις λοιπὸν αὐτάς, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ Σακρὲ Καίρ, δὲν μένει ἄλλο, παρὰ νὰ σκεφθῶμεν...

— Τί;

— Νὰ σκεφθῶμεν διὰ τὴν ἀποκατάστασίν σου.

Ἡ Δεζιρέ ἐμειδίασεν. Ἡ ἔκφρασις τῆς ἐδείκνυεν, ὅτι εὐαρέστως ἀκούει τὴν πρότασιν.

— ... Καὶ μετὰ... προτείνετε νὰ νυμφευθῶ; ἔχετε προσχεδιάσει... συνοικέσιον;

— Ὅχι ἀκόμη... Ἐπεθύμουν μόνον νὰ μάθω, ἐὰν κατ' ἀρχὴν ἐπιθυμῆς νὰ νυμφευθῆς.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν προτεινόμενον σύζυγον... ἐὰν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ ἰδεῶδες μου.

— Εἰς τὸ ἰδεῶδες σου; ἠρώτησε μετ' ἐκπλήξεως ἡ κ. Δεγκλὶς, ἔχεις λοιπὸν σχηματίσει τὸ ἰδεῶδες σου;

— Βεβαίωτατα. Εἰς τὸ Σακρὲ Καίρ τί ἄλλο θέμα εἶχομεν μετὰ τὰς συμμαθητριάς!

— Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ μάθω, ἐὰν γνωρίζῃς πρόσωπον, ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰ ἰδεῶδη σου;

— Διατί ὄχι; Περίμενε ὀλίγον.

Ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν, καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Εἶνε νέος κομψός, ὑψηλόσωμος, ἔχει μαύρην κόμην, γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, γενειάδα καστανόχρουν, φωνὴν θωπευτικὴν, τρυφεράν...

Ἡ κ. Δεγκλὶς ἠτένισε τὴν ἀδελφὴν τῆς κατὰ τρόπον ἀπειλητικόν πως.

— Παίξεις λοιπὸν μετὰ ἐμέ; διέκοψεν αὐτὴν, εἶδες τὸν κύριον Λομπλιζουὰ;

— Τὸν κ. Λομπλιζουὰ; ἐπανέλαβεν ἡ Δεζιρέ ἀδιάφορος· ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος;

— Ὁ γραμματεὺς τοῦ ἐργοστασίου, αὐτόν, τὸν ὅποιον περιμένομεν εἰς τὸ δεῖπνον.

— Διὰ πρώτην φορὰν ἀκούω τὸ ὄνομά του... Πῶς θέλεις νὰ γνωρίζω αὐτόν τὸν κύριον; ποῦ νὰ τὸν ἴδω;...

— Περιέργον! Εἶνε καθ' ὅλα ὅμοιος μετὰ τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν ἐχάραξες... Τοιαύτη σύμπτωση εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ!... τοιαύτη ὁμοιότης!...

— Σὲ βεβαίω, Μάρθα...

— Σὲ πιστεύω, ἀν καὶ... Ἄλλ' ἔρχονται, εἶπεν ἡ κ. Δεγκλὶς, διευθυνομένη εἰς τὸν ἐξώστην· ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Βιβᾶν... θὰ τὸν συνοδεύῃ ὁ κύριος Λομπλιζουὰ.

Ἡ Δεζιρέ, ὀπισθεν τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἐκκλινεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου, ἵνα ἴδῃ τὸν ἐρχόμενον ἐπισκέπτην. Μόλις εἶδε τὸν Παῦλον, ὅστις προὐχάρει κρατῶν τὴν ἀνθοδέσμην του, κατάμεστον λυχνίδων, ἔβαλε κραυγὴν καὶ ἀπεσύρθη ἐν βίᾳ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσης.

— Αἱ! τί ἔπαθες; ἐφώνησεν ἡ κ. Δεγκλὶς.

— Ὁφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω, ναί... ἐπιθύρησεν ἡ δεσποινίς Ζαζέτα, αὐτὸς εἶνε... Τὸν συνήντησα τὸ πρῶν... Ἄλλὰ δὲν πταίω ἐγὼ, ἀδελφὴ μου, δὲν πταίω...

— Δὲν πταίεις;...

— Ὅχι, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι. Ἄκουσε...

Καὶ περιπτυχθεῖσα τὴν ἀδελφὴν τῆς, τῇ διηγήθη τὸ ἐπεισόδιον τῆς πρωΐας.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ κ. Δεγκλὶς καὶ ὁ Παῦλος εἰσῆρχοντο εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐσταμάτησαν ἀποθαυμάζοντες τὸ σύμπλεγμα τῶν δύο ἀδελφῶν.

(ἀκολουθεῖ)

(συνέχεια από σελ 91)

ΙΘ'. — Μετά την πτώσιν.

‘Επέρασαν μερικαί ημέραι έκτοτε. Όλοι πλέον οί πιστωταί της Τραπεζης Καλλιιάδου, από τούς τραπεζίτας έως τός πειδ μικρός ύπηρετρίας, έμαθον, ότι ή Τράπεζα έκείνη έτίθετο εις έκκαθάρισιν και όλαι έίξευραν πλέον, ότι ή Καίτη παρητήθη όλως διόλου από την περιουσίαν της μητέρας της και από την περιουσίαν την άτομικήν της, διά να την προσθήσθαι εις τόν ένεργητικόν του πιστωτικού του πατρός της ιδρύματος.

‘Εκαστος αναλόγως του κύκλου του και της αντίληψέως του έκρινε τόν πράγμα.

— Είναι διάβημα πολύ τολμηρόν, έλεγε κάποιος προγαστωρ πιστωτής, σχεδόν άπίστευτον για μία κόρην που χάνει σέ μιá στιγμή τά πάντα.

— Ίσως έλπίζει στόν άρραβωνιαστικό της, γι' αυτό δέν την μέλλει, προσέθεσε κάποιος της ίδιας τάξεως.

— Δέν πιστεύω, ό Στρατόνικος είναι από τούς πιστωτάς της Τραπεζης, αυτός μάλιστα προσεπάθησε να εξασφαλισθή αλλιτερον από όλους. Τηλεγραφιώς δ ώρισε τόν δικηγόρον ‘Ανανιάδην πληρεξούσιόν του με έντολήν πολύ έντονον.

— Όπως και άν έχη τόν πράγμα, γιατί να τόν συζητώμεν; Αυτή ή στήσις της δεσποινίδος Καλλιιάδου, μάς δίδει δέκα τοίς εκατόν περισσοτέρα άφ’ ό,τι ήλπίζαμεν να πάρωμεν.

— Βίλε και είκοσι, και είσαι μέσα.

‘Εξ άλλου ό μικρός κόσμος τών ύπηρετιών και τών έργατριών με περισσοτέραν καρδίαν έξήταζε τόν πράγμα.

— Το γενναίο τόν κορίτσι! Άκούς έκεί; ‘Εδωσε και τόν τελευταίο μαλαματικό του σπητιού της, λέγει, για να μη χάσουν τίποτε οί πτωχοί.

— ‘Επρεπε να τόν κάμη.

— Τι μου ψάλλεις αυτό; ‘Επρεπε - ξεπρεπε, ήταν στό χέρι του να κάμη ό,τι ήθελε. Τι; θά τόν κινώσες τού λόγου σου άγωγή; Θάταν, κόκονα μου, τάλως φαγωμένα.

— Φαίνεται πού είναι θεοφοβούμενο αυτό τόν κορίτσι δέν θέλει να φάη τού πτωχού τόν δίκαιο.

— Για φιντάσου! σήμερα μούλεγεν ό κύριός μου, πού, άν δέν έδινε και της χιλιάδες της ή κόρη τού Τραπεζίτη, άπ’ της είκοσιτέσσερις λίρες πού έβαλα στήν μπουγα του, ούτε έπτά δέν θά περνα.

— Και τώρα τί θά πάρης;

— Μη δά ξερω; μά θά πάρωμε πειδ πολλά άπ’ τά μισά. ‘Ετσι λένε.

‘Εν τούτοις ή Καίτη πολύ όλίγον ήσυχολείτο με τās κρίσεις τών μέν και τών δέ. Είχε τώρα μιάν φροντίδα: τί έπρεπε να κάμη από την σκοτεινήν έκείνην έπαύριον.

Τό μέγαρον δέν της άνήκε πλέον. ‘Ητο ξένη μέσα εις τά κτήματά της αυιά, τά όποια σήμερον ή αύριον θά άφινε.

‘Εκάλεσε τούς ύπηρέτας και όλον τόν προσωπικόν του μεγάρου. Τούς ειπε μερικά λόγια και ότι ήσαν πλέον έλεύθεροι να υπάγουν όπου ήθελον. Τούς απέλυσε.

Οί γόοι πού ήκούσθησαν τότε δέν παρεβάλλοντο με τά κλάμματα πού έχούθησαν διά τόν διπλούν θάνατον. Οί ύπηρέται και αί ύπηρέτριαι τού μεγάρου άγαπούσαν ύπερβολικά την μικράν των κυρία και όταν έμαθον, ότι θά έφευγεν έκείνη και ότι δέν θά την έβλεπον πλέον, ή λύπη των έξεδηλώθη ζωηρά με κλάμματα και λυγμούς, με πρσιτροπές και παρακλήσεις.

— Όχι, δέν θά σ’ αφήσωμεν, κυρία, θά μείνωμεν πάντα μαζί σου, της έλεγε μία.

— ‘Εμείς σ’ άγαπούμε, κυρία, άστε τόν άλλον κόσμον, τί σās μέλλει τί λέει;

‘Η Καίτη όμως δέν είχε διάθεση ν’ άκούση τί-

ποτε. ‘Εμοίρασε εις τόν προσωπικόν έκείνο της φορεσιές της και τούς επανέλαβε την θέλησίαν της.

— Θα μείνωμεν ως ότου μένετε και σεις, ειπον μερικαί γυναίκες.

‘Η Φανή δέν ήτο άπ’ τόν προσωπικόν, τόν όποιον απέπέμπετο. ‘Η Φανή διά την Καίτην ήτο μία άδελφή.

— Δέν θέλω να ιδώ κανένα.

— ‘Αλλά, δεσποινίς, έπιμένει να σās ιδή.

— Δός μου τόν επισκεπτήριόν του.

‘Η Φανή έτεινε προς την μικράν κυρία της ένα τεμάχιον μπριστόλ.

— ‘Ιωάννης Χριστόδουλος, άνέγνωσε ή Καίτη. Παρόξενον, δέν ένθυμούμαι τέτοιο όνομα.

— Όποτε θέλετε να τού ειπώ...

— Όχι δέν δέχομαι.

‘Η Φανή άπεμακρύνθη προς την είσοδον και ήργησε να επιστρέψη. Τέλος επανεύρε την Καίτην.

— Δεσποινίς, ό κύριος άνεχώρησε, άφου μ’ αφήκεν αυτήν τήν σημειώσιν.

‘Η Καίτη άνέγνωσε:

«Δεσποινίς, έρχομαι κατ’ έντολήν του μακαρίτου πατρός σας. Λάβετε τόν κόπον να ιδετε μιάν σχετικήν σημειώσιν, την όποιαν αφήκεν εις τόν χαρτοφυλάκιόν του, την τελευταίαν ήμέραν. Αύριον τόν άπόγευμα θά σās επισκεφθώ εκ νέου».

— ‘Α! τώρα ένθυμούμαι. Είναι αλήθεια. ‘Επάνω εις ένα μικρό χαρτάκι ό μπαμπάς είχε σημειώσει: ‘Ο ‘Ιωάννης Χριστόδουλος είναι εμπιστος κύριος...’ Όταν τόν έδιάβασα αυτό δέν είχα καταλάβει τίποτε.

‘Επειτα άφου έσκέφθη όλίγον:

— Φανή όταν αύριον έλθη πάλιν ό κύριος αυτός, να τόν δεχθής άμέσως.

— Όπως επιθυμείτε.

‘Η Καίτη επανέπεσε εις τās σκέψεις της. Μακρά σιγή έβασίλευε εις τόν δαμάτιόν της.

‘Εξαφνα παρατεταμένος κωδωνισμός ήκούσθη.

— Κάποιος είναι, έσκέφθη ή Φανή και άπεμακρύνθη.

Μετ’ όλίγον επιστρέφει, σπεύδουσα.

— Δεσποινίς, είναι ό κύριος Στρατόνικος, ό κύριος ‘Ιωάννης Στρατόνικος, ό...

‘Η Καίτη ώχρίασε εις τόν όνομα αυτό.

— Θέλει να με ιδή;

— Φυσικά, με ήρώτησε αν δέχεσθε.

— Και τού έλεπε;

— Όχι ή κυρία δέν δέχεται, άλλ’ ίσως όταν μάθη...

— ‘Εχει καλώς; θά τόν δεχθώ εις τόν μικρόν γραφείον; οδήγησέ τον έως έκεί.

— Πολύ καλά.

‘Η Καίτη δι’ ένός διαδρόμου έφθασε εις τόν μικρόν γραφείον και έπερίμενε όρθια με τόν πρόσωπον προς την είσοδον.

Τόν παράστημά της, παρ’ όλην την μικρότητά του και την παιδικήν φυσιογνωμίαν του, είχε κάτι τόν επιβλητικόν και μεγαλοπρεπές.

‘Ο Στρατόνικος εισήλθε μόνος. ‘Όταν είδε την

Καίτην, ήρχισε να κλονίζεται κάπως. ‘Εφαίνετο τεταραγμένος.

— Δεσποινίς, έψέλλισεν υποκλινόμενος.

— Κύριε.

— Σās έκφράζω τά βαθύτατα συλλυπητήρια του πατρός μου και έμού δια τόν διπλούν πένθος σας... ‘Ητο μοιραϊόν...

— Σās εύχαριστώ, κύριε. ‘Ο άνθρωπος συνειθίζει να ρίπη εις την μοίραν ό,τι έπρεπε να ρίπη άλλου.

— Είσαθε πολύ, δεσποινίς τεταραγμένη, ή θλίψις σας είναι όντως πολύ μεγάλη, ώστε...

‘Εσταμάτησε άποτόμως, ώσαν χάλιξ να έκυλίσθη εις τόν λαμόν του. ‘Εν τούτοις προσεπάθησε να συνεχίση.

— Όποτε έσκέφθημεν ό πατήρ μου και έγώ... ‘Ο Στρατόνικος πάλιν διεκόπη.

‘Εν τώ μεταξύ ή Καίτη τόν παρατήρει και τόν έξήταζε. ‘Εν βλέμμα της εις τά δάκτυλα τών χειρών του την ήρκεσε.

— Όποτε; προχωρήσατε, παρακαλώ... τόσον σās έλειψε τόν θάρρος;

— ‘Ελεγον, ότι ό πατήρ μου και έγώ έσκέφθημεν, ότι δέν ήτο φυσικόν τώρα να σκέπτεσθε περι άρραβώνων και...

‘Η Καίτη άνέμεινε να έξακολουθήση.

— ...Δι’ αυτό έρχομαι να σās δηλώσω, ότι δύναμαι να σās επιστρέψω τόν λόγον σας μαζί με τόν δακτύλιον αυτόν.

Και με τά δύο δάκτυλά του απέσυρεν από την τσέπην τού γιλέκου του ένα δακτυλίδι. ‘Ητο ό δακτύλιος άρραβών.

— ‘Εχετε δίκαιον. Τόν έσκέφθη αυτό. ‘Εσκέφθη, ότι μία πτωχή δέν νυμφιέται παρά έκείνον, πού την άγαπή, και σεις ούδέποτε μ’ άγαπήσατε. Πάρετε τόν δακτυλίδι σας. Βεβαιωθήτε δέ, ότι την στιγμήν αυτήν πού τόν άπαλλάσσομαι, χαιρώ όσον δέν έχωρη όταν τόν έλάμβανον. Είσαθε έλεύθερος.

‘Αφήεν εις τόν άκρον της τραπεζης τόν δακτύλιον τού άρραβώνος, τόν όποιον έφερεν έως την ώραν έκείνην εις τόν δακτύλιόν της. ‘Ο Στρατόνικος τόν έλαβε.

— Δεσποινίς, έψιθύρισε, και δηρυθύνθη εις την είσοδον.

‘Εκείνη, άντι άπαντήσεως, έπίεσε τόν ήλεκτρικόν κομβίον.

Μετά δύο λεπτά παροισιάσθη ή Φανή.

— ‘Ο κύριος Στρατόνικος έμεινε πολύ όλίγον.

— Τόσον, όσον έπρεπε διά να διαλύση τόν άρραβώνά του.

— Μπá!

— Ναι, ό κύριος Στρατόνικος θά κατευθυνθή άλλου. ‘Η Καίτη δέν τόν ίκανοποιεί πλέον.

— Αυτό βέβαια δέν θά σās λυπή, δεσποινίς;

— Φανή μου, είσαι εις θέσιν καλλίτερα από κάθε άλλον να τόν ξεύρης σύ.

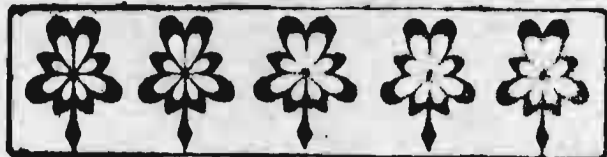
(άκολουθεί)

‘Οροι τού Διαγωνισμοῦ. — Δώδεκα έτικέται γάλακτος Νεστλέ παρέχουν δικαίωμα εις ένα λαχνόν τού μεγάλου Λαχείου.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ

ΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΙ

‘Απαραίτητοι εις πᾶσαν οἰκογένειαν καὶ ἐργοστάσιον.

BYZANTINAI ΗΜΕΡΑΙ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὸ εἶπομεν καὶ ἄλλοτε. Ἡ Δημαρχία πρέπει νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τῆς καὶ νὰ προβῇ εἰς ἀπαλλοτριώσιν τῶν «Ἡμερολογίων», τὰ ὁποῖα ἐκδίδονται ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους, χάριν τῆς εὐημερίας τοῦ φορολογουμένου λαοῦ. Καὶ ἰδοὺ, ὅτι μόλις ἐκυκλοφόρησαν αἱ ἀγγελίαι τῶν ἐν λόγῳ Ἡμερολογίων, ὁ καιρὸς μετεβλήθη καὶ ἐχειμῶνια σεν αἰφνιδίως. Φρονοῦμεν, ὅτι εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ προβῇ ἡ Δημαρχία εἰς τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν ἐν λόγῳ Ἡμερολογίων, ἡ ὁποία θὰ ἐπιφέρει τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ νοήμονος κοινοῦ ἀπὸ τῶν δυσπέπτων ἀναγνωσμάτων.

Τὸ Ἀλβανικὸν ζήτημα φαίνεται, ὅτι θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη. Διότι οἱ Ἀλβανοὶ, βαρέως φέροντες τὸ ῥόπισμα τῶν Σέρβων, ἐτράπησαν πρὸς βορρᾶν ἐναντίον τῶν Μαυροβουνίων καὶ προσετοιμάζονται νὰ τραποῦν καὶ πρὸς νότον ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ὁπότε θὰ ἐπέλθῃ ἡ ναυτίασις τῆς Εὐρώπης, ἣτις θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Ἀλβανικοὺς εἰς τὴν τύχην τῶν.

Ἡ περίφημος ἐν τούτοις Διεθνῆς Ἐπιτροπὴ ἀνεχώρησεν ἐκ Μοναστηρίου καὶ περιέρχεται τὴν Δυτικὴν Ἀλβανίαν. Ἐχουσα δὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἰταλὸν ἀντιπρόσωπον κ. Λάμπαν ἐπεσκέφθη καὶ τὴν Κορυτσᾶν, ὅπου ἐγένετο δεκτὴ μετὰ φωνῶν καὶ Λαμπάδων!

Νοστιμώταται εἶναι αἱ ἀποκαλύψεις, ποῦ γίνονται κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τῆς Σόφιας, ὅπου, ὡς γνωστὸν, παρεπέμφθησαν ὅλοι οἱ περίφημοι στρατηγοὶ τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ. Ἐὰν ρίψετε ἐν βλέμμα εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης ταύτης, θὰ ἰδῆτε, ὅτι οἱ Βούλγαροι ἐφευγον τροχάδην πρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ὅτι ἐντὸς δύο μόνον ὡρῶν ἐτρέξαν διάστημα τριάκοντα ἐννέα χιλιομέτρων. Ἡ λεπτομέρεια αὕτη ἦτο ἀγνωστος, καίτοι ἦτο γνωστὸν, ὅτι ἔφαγαν ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων τριάκοντα ἐννέα, ἦτοι παρὰ μίαν τεσσαράκοντα!

Τοιοῦτοτρόπως οἱ Βούλγαροι ἀπέκτησαν τὸ ρεκόρ τοῦ δρόμου. Συνιστῶμεν εἰς αὐτοὺς νὰ μεταβοῦν εἰς Ἀθήνας τὸν προσεχῆ Μάϊον καὶ νὰ λάβουν μέρος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. Καὶ ἔτσι, ἀφοῦ κερδίσουν τὸν Μαραθῶνιον, θὰ ἐκπληρώσουν τὸ ὄνειρόν των: νὰ παύσῃς Ἀθήνας!

Παρακαλεῖται ὁ ἐφοροεπίτροπος ἐκεῖνος τῶν Μουδανίων, ποῦ μᾶς ἔγραψε τὴν τρυφερὰν ἐπιστολήν, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ Γραφεῖά μας διὰ νὰ τῷ ζητήσωμεν συγγνώμην δι' ὅσα εἰς προηγούμενον φύλλον τοῦ «Ἄπ' Όλα» ἔγραψα διήθεν ἐναντίον τῆς ἐφοροεπιτροπῆς Μουδανίων. Εἶμαι πρόθυμος νὰ τοῦ πληρώσω καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιστροφῆς, δηλαδὴ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ Μουδανία ἀναυλά! Ἐὰν νομίζῃ, ὅτι τῷ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ, τότε ἄς εὖνῃ ἄλλο φάρμακον πρὸς ἐπανόρθωσιν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὸν συγχαίρω διὰ τὸ λογοπαίγιον ποῦ διέπραξεν, ἀποκαλέσας με φιλοφρόνως Κολ-ὕβριον!

Καὶ ξεύρετε, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, ποῖον εἶνε τὸ θανάσιμον σφάλμα μου; Εἶχον γράψῃ, ὅτι ὁ καιρὸς κατσοφίασεν ὅσιν ἐφοροεπίτροπος Μουδανίων! Δεδομένου λοιπόν, ὅτι ὅλοι οἱ σοβαροὶ ἄνθρωποι εἶνε κατσοφίασμένοι, ἔπρεπε νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ διὰ τοῦτο ἡ ἐφοροεπιτροπὴ Μουδανίων.

Εἰς τὸ Πέραν ἤρχισεν ἡ χειμερινὴ ζωὴ. Τὰ σαλόνια ἤνοιξαν τὰς θύρας των, τὰ καρρὲ τῶν γυναικῶν ἐκλείσθησαν καὶ ἤνοιξαν τὰ καρρὲ τοῦ πόκερ. Τί ὠραία ζωὴ ποῦ περνῶν μερικοὶ δανδήδας στὸ Πέραν! Ἐνῶ αὐτοὶ μὲ τὰς χαριτωμένας κυρίας μπλοφάρουν ὅσιν Ἀυστριακοὶ δ' πλωμάται, κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ τραπεζιοῦ, χαριεντίζονται οἱ πόδες των πρὸς τοὺς πόδας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἡ μαμμὰ παρακολουθεῖ κατὰ πόδας... γιὰ τὸ μάτια τοῦ κακοῦ κόσμου!

Μᾶς διηγῶνται τὸ ἐξῆς νοσημώτατον ἐπεισόδιον, λαβὸν χώραν εἰς ἐν ἀπαρτεμάν τοῦ Σισλιῆ: Κάποια κυρία ἀπὸ τὸ γειτονικὸν ἀπαρτεμάν πῆγε προχθὲς μὲ λευκὰ σκαρπινάκια καὶ ἐκάθησε στὸ πόκερ. Παρὰ τὸ πλευρόν της ἦτο ὁ Ἐλβετός καὶ ἀπέναντι ὁ σύζυγός της. Τὸ πόκερ παρετάθη μέχρι βαθείας νυκτός, ὅσιν δὲ ἐπιπρῶν τὸ τσιτὶ πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῶν συνδαιτημόνων, τὸ ἕνα σκαρπίνι τῆς κυρίας ἦτο λασπωμένον, τὸ δ' ἔεπερον λευκόν. Φαίνεται, ὅτι ἐν τῇ μέθῃ τοῦ ἔρωτος ἐλησμόνησεν Ἐκείνη, ὅτι φοροῦσε λευκὰ ὑποδήματα, ὅπως καὶ Ἐλβετός ἐλησμόνησεν, ὅτι τὰ ἰδικὰ του ἦσαν λασπωμένα.

Ὁ σύζυγός προσεπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κυρίαν του, ὅτι, ἐν τῇ βία της, δὲν παρετήρησε, κατὰ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας της ἔξοδον, ὅτι τὸ ἕνα σκαρπίνι της ἦτο λασπωμένον, ἡπατήθη ὅμως, νομίσας ὅτι θὰ ἐξῆπάτα καὶ τοὺς συνδαιτημόνας διὰ τῆς δικαιολογίας ταύτης, διότι αἱ παριστάμεναι φιλομεδέεις κυρίαι ἐμεδίασαν!

Ἄς προσέχουν λοιπὸν οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Τῆς ἐποχῆς. Ζητεῖται κατάλληλος μουσουργός, πρὸς μελοποίησιν τοῦ κατωτέρω ᾠσματος:

Εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι αὐτοὶ ποῦ ζοῦν σὴν Πόλι, γιὰτι σὲ λίγο πρίγκηπες σκεδὴν θὰ γίνουν ὅλοι!

Θὰ πῶσῃ ἀφθονος πηρᾶς ὁ πόλεμος ὅσιν λήξῃ καὶ δόνην κάθε φουκαρᾶς στὸν πλούσιον θὰ τριξῇ!

Θᾶχουμε κ' ἀφθονα νερά, καθένας θᾶχῃ βροσί. κ' ἀγάλια-ἀγάλια θὰ γενῇ καὶ ἡ Σταμπούλ Παρίσι!

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ

Jean de Marmaras ὁ ἐκ τῶν περιφήμων ἱε-νύχτηδῶν.

ΤΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ

Εἷς ὑψηλὸς κύριος, χωμένος μέσα εἰς τὸ ποδήρεος ἐπανωφόρι του, ἀνέβη βιαστικὸς τὴν σκάλα τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐζήτησε διὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐν δωματίον πρώτης τάξεως.

Οἱ ὑπάλληλοι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ τοῦ δώσουν τὸ καλλίτερον καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των.

— Καὶ ὁ κύριος πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ὁ διευθυντής.

— Κόμης Φρειδερίκος Δ' Ἄσπερ.

Μόλις ἤκουσαν τὰ γκαρσόνια τοῦ ξενοδοχείου, ὅτι εἶχον νὰ κάμουν μὲ κόμητα, ἐδιπλασίασαν τὰς περιποιήσεις των.

— Αὐρίον φεύγω τὸ πρωὶ μὲ τὸν σιδηρόδρομον. Τὸ τραῖνον φεύγει εἰς τὰς 7 καὶ 55' ἀπὸ τὸ Σιρκεδζή· πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξυπνήσω ἀπὸ τὰς 6. Θ' ἀναλάβετε νὰ μὲ ξυπνήσετε.

— Βεβηλότατα, κύριε, θὰ σᾶς ξυπνήσωμεν χωρὶς ἄλλο. Ἡ ὑπηρεσία μας, κύριε, εἶναι ἀνεπίληπτος, ἀπήνησεν ὁ διευθυντής.

Τὴν ἐπομένην, εἰς τὰς 6 ἀκριβῶς τὸ πρωὶ, τὸ γκαρσόνι τοῦ διαμερίσματος ἐκτύπα τὴν θύραν τοῦ κόμητος, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ πάρῃ ἕνα καλὸν πουρμπουὰρ διὰ τὴν ἀκριβειάν του.

Ὁ κόμης εἶχε ξυπνήσει.

— Φέρε μου τὸ πανταλόνι μου.

— Τὸ πανταλόνι σας; εἰς ποῖον τὸ ἐδώσατε;

— Εἰς ποῖον τὸ ἔδωσα; δὲν τὸ ἔδωσα σὲ κανένα, τὰ ἀγῆκα ἐδῶ καὶ σήμερον δὲν τὸ βρῖσκω.

— Πῶς εἶναι δυνατόν, κύριε...; Σταθῆτε νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀνώτερόν μου.

Ὁ ἀνώτερος ἠρωτήθη, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν εἵξευρε τίποτε· ὁ ξένος ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Θαυμάσιο ξενοδοχεῖο ἔχετε, εἶναι σωστὸ λησταρχεῖο. Δὲν θὰ μ' ἔμελλε διὰ τὸ πανταλόνι, ἂν δὲν εἶχε καὶ τὸν πορτμονέ μου μὲ 125 λίρας.

Τὸ πρᾶγμα ἐφθασεν εἰς τὸν διευθυντήν. Ἐγένοντο ἔρευναι, ἀλλὰ τίποτε πανταλόνι δὲν εὗρισκετο.

— Καὶ πρέπει νὰ φύγω, πρέπει νὰ φύγω, ἐφώναζεν ὁ ξένος. Ὡ δυστυχία μου! θὰ σᾶς κινήσω ἀγωγήν.

Ὁ διευθυντής τοῦ ξενοδοχείου ἤρχισε νὰ παρακαλῇ τότε καὶ ὁ ξένος ἐμετρίασε τὸν θυμόν του.

— Ἄς εἶναι, θὰ μοῦ φέρετε ἕνα πανταλόνι καὶ θὰ μοῦ δώσετε τοῦλάχιστον 20 λίρας διὰ τὰ πρῶτά μου ναῦλα, καὶ ὅταν φθάσω εἰς τὴν πατρίδα μου, σᾶς ἐπιστρέφω τὸ ποσόν. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι ἔχετε πολλοὺς λωποδύτας.

Ὁ ξενοδόχος ἐδέχθη, διὰ νὰ μὴ προσβάλλῃ τὴν φήμην τοῦ ξενοδοχείου του, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ξένος, μὲ ἄλλο πανταλόνι καὶ μὲ 20 λίρας ἐφευγε βιαστικά.

Μετὰ μίαν ὥραν φθάνει εἰς τὸ ἴδιον ξενοδοχεῖον ἕνα γκαρσόν ζυθοπωλείου μ' ἕνα πακέτο μικρὸ.

— Ὁ κόμης Δ' Ἄσπερ εἶναι ἐδῶ;

— Εἶναι δύο ὥρες ποῦ ἔφυγε.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο λαρυγγολόγος κ. Φωτιάδης. (Γελοιογραφία κ. Σ. Αντωνιάδου)

— Τί λέγετε! και μās ειπε στās θ να του φέρωμε τὸ πανταλόνι, γιά να μās πληρώση...

— Τί πανταλόνι;

— Τὸ πανταλόνι του. Χθές ἦλθεν εἰς τὴν μπιραρία μας με δύο γυναῖκες, ἔφαγε και ἔπιε, ἀλλὰ δὲν ἐπλήρωσε, γιατί, εἶπε, πῶς ἔχασε τὸν πορτομόνε του, και μās ἀφῆκε τὸ πανταλόνι του γιά ἐνέχυρο. Σήμερα θὰ μās ἐπλήρωνε.

Και τὸ γκαρσόνι ἦνοιξε τὸ πακέτο του ἦτο πραγματικῶς τὸ πανταλόνι τοῦ κόμητος...

Ὅταν ἔλεγε, πῶς ὑπῆρχον πολλοὶ λωποδύται, εἶχε δίκαιον.

(Κατὰ τὸ γερμανικόν). ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΦΡΙΜΜΕΛ

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ
ΓΑΛΑΤΑ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ, ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΑ

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τυπογραφικῶν.

Εἰς τὸ ἐξῆς ὁποιος θέλει παρουσιάσει μοις τυπογραφικὰς ἐργασίας - κάρτες, φάκελλα, ἐπιστολόχαρτα, φατοῦρες, συν/γματα, προσκλητήρια γάμων κλπ. ἄς σπεύσῃ εἰς τὸ *Χαρτοπωλεῖον*

ΣΠ. ΘΕΟΧΑΡΗ

Θάνατος. — Ὁ διακεκριμένος βοηθὸς διευθυντῆς τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου Χικμέτ βέης, υἱὸς τοῦ πρῶην νεμάρχου Θεσσαλονίκης Ναζήμ πασᾶ, ἐτρώθη ὀδυνηρῶς διὰ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἡ κηδεῖα τῆς ὁποίας ἐγένετο ἐν Χρυσοπόλει, ἡ δὲ ταφή εἰς τὸ κοιμητήριον Μάλτεπε. Τὸν βαρυνειθοῦντα Χικμέτ βέην συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως.

Ἀφιξεις. — Τὴν Κυριακὴν ἀφίκετο διὰ τοῦ σιδηροδρόμου Ἀνατολῆς ἐκ Συνασοῦ ἡ σύζυγος τοῦ κ. Χρ. Γρηγ. Χρησιδίου κ. Πιπίνα, ἦν μετὰ χαρᾶς ὑπεδέχθησαν οἱ συγγενεῖς και φίλοι, εὐχνηθέντες αὐτῇ ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐπανόδῳ τῆς.

Ἀρραβῶνες. — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἀντήλαξαν δακτύλιον ἀρραβῶνος ὁ ἐκ Ταταούλων κάλλιτος νέος κ. Ἀλέξανδρος Μαλάτης, ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γνωστοῦ ἐν Πέραν Ἀγγλικοῦ καταστήματος «Hayden», μετὰ τῆς ἐπὶ πολλῶν προσόντων κοσμουμένης δεσποινίδος Μαριάνθης Τ. Βιζαντίου. Εἰς τὰς ὑπὲρ ταχείας στέψεως τοῦ εὐαρόμοστου τῶν μνηστευθέντων ζεύγους θερμὰς εὐχὰς τῶν οἰκείων και φίλων, συνενούμεν και τὰς ἡμέτερας ἐγκαρδίως και εὐκρινεῖς. — Π. Σ. Φ.

Γάμοι. — Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν Μόδι εἰ γάμοι τῆς σεμνοπρεποῦς δεσποινίδος Εὐδιδίας Σισμάνη, θυγατρὸς μιᾶς ἐκ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἀρτάκης, μετὰ τοῦ συμπαθοῦς και εὐέλπιδος νέου κ. Νικ. Κάμβατζη, ἀδελφοῦ τοῦ κ. Γεωργίου Κάμβατζη και γυναικαδέλφου τοῦ κ. Γεωργίου Κωστοπούλου, ἐμπόρου καυσίμων ὑλικῶν ἐν Χαλκηδόνι. Τὸ μυστήριον ἠύλῳγησεν ὁ προϊστάμενος Χαλκηδόνας, παρανύμφου ὄντος τοῦ γνωστοτάτου ἐν Ἀρτάκῃ ἐμπόρου και γαμβροῦ τῆς νύμφης κ. Χρήστου Χ' Ἀντωνίου. Εἰς τὰς νεονύμφους προσεφέρθησαν ὑπὸ τῶν συγγενῶν και φίλων πολλὰ και πολύτιμα δῶρα. Τὸ μυστήριον ἐπικολούθησε φαεινὰ πρεσπερί, κατὰ τὴν ὁποίαν προσεφέρθησαν ἄφθονα ἀναψυκτικά, ἀκολούθως δὲ παρετέθη πλούσιον δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησε χορὸς παραταθείς μέχρι πρωίας. Τοῖς νεονύμφους εὐχόμεθα τὸν βίον τῶν διαρκῆ Μάϊον. — Β.

Διωρισμὸς και δωρεά. — Μιμάρης τῆς ἐν Γαλατῆ ἐνορίας τῆς Παναγίας Καφατιανῆς διωρίσθη ὁ κ. Βασίλειος Ζώκας, ὅστις και προσέφερε πέντε λίρας ὑπὲρ τῆς διακοσμῆσεως τοῦ ἐν λόγῳ ἱεροῦ ναοῦ.

Μουσικοθεατρικὴ ἡμερὶς. — Ὑπενθυμίζομεν, ὅτι αὐρῖον, ὥρα 2 μ. μ., δίδεται ὑπὸ τῆς ἐν Μακροχωρίῳ Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Δεσποινίδων «Ἡ Δορκὰς» ἐν τῇ Λέσχῃ τοῦ «Κοραῆ», μουσικοθεατρικὴ παράστασις μετὰ τὸ ἐξῆς πρόγραμμα: Μέρος Α': 1. *Μανδολινάτα*. Γ. Νικολαΐδου: *Marche «Δορκὰς»* (ἐμβατήριον). Δ. Κόκκου: «Ἡ λύρα τοῦ Γεω-Νικόλα». — 2. *Schubert: «Le roi des Aulnes»*, ἄσμα ὑπὸ Δεσποινίδων. — 3. *Μανδολινάτα «Venise Viennoise»*, Valse, *Vardi: «Trovatore»*. — 4. *Mercadier: «L'abeille Chœur»*, en 3 voix. — 5. *Beriot: «Le Ballet»*. — Μέρος Β': Miss Evans, κωμῳδία μονόπρακτος. — Τὴν παράστασιν ἐπακολούθησε οἰκογενειακὸς χορὸς. — Κλειδοκῦμβalon και τετράχορδον ὑπὸ τῆς κ. Γενήδουνα και τοῦ κ. Μερσενιέ. Ὅσοι γνωρίζουσι τὴν τόσον εὐεργετικὴν δρᾶσιν τοῦ φιλοτίμου τούτου Σωματείου και τὴν τόσον ἐπιτυχῆ ὑπ' αὐτοῦ ὀργάνωσιν τῆς προετοιμαζομένης ἡμερίδος, θὰ σπεύσωσιν εἰς αὐτήν, μετὰ τὴν πεποίθησιν, ὅτι θὰ μείνωσι τελείως εὐχαριστημένοι και θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐνθάρρυνσιν τόσον κινωφελούς ἔργου. Τιμὴ εἰσιτηρίου Γρ. 10.

Μουσική. — Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς τὸ τεῦχος τοῦ Σεπτεμβρίου και Ὀκτωβρίου τοῦ μοναδικοῦ μας μουσικοφιλολογικοῦ περιοδικοῦ μετὰ περιεχόμενα ἐκτάκτως ἐπίκαιρα και ὠραία. Τὰ ἄσματα ἰδίως, ἀνερχόμενα εἰς 20 τὸν ἀριθμὸν, εἶναι τὰ πλέον ἐπίκαιρα τοῦ διπλαῦ τούτου τεύχους. Ὁ πρὸς τὸς Ἀθήνας Εὐριπίδειος ὕμνος, τὸ θαυμάσιον τοῦ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα, τὰ ἐκλεκτὰ δημοτικὰ και λοιπὰ ἔθνηκα ἄσματα δι' ἄσμα και κλειδοκῦμβalon, εἶναι λίαν ἐπίκαιρα διὰ τὰς Ἑλληνικὰς οἰκογενεῖας και διὰ πάντα φιλόμους τῆς μάγου τοῦ Ἀπόλλωνος τέχνης ἐραστὴν.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΡΟΔΟ

Ἐάν φθισικοῦ χαμόγελο
τριανταφυλλάκι ἀνθίζει
ἔστου φθινοπώρου τοῦ χλωμοῦ
τὴν ἔρημη ἀγκαλιά.

Μετὰ τῆς ζεφύρινες ριπῆς
ἀντὶ νὰ παιχιδίξῃ,
θρῆνεται ἔστου δεληβορριά
τὰ θλιβερὰ φιλιὰ.

Τριανταφυλλάκι δλόδροσο
φθινόπωρο ποῦ ἀνθίζεις,
καρδιὰ χαρούμενη,
ψυχὴ μετὰ γαλανὰ φτερὰ,

κόσμον γλυκό, δλοάνθινο
σὲ μετὰ πικροθυμίζεις
κι' ἀγνοῦς παλμούς, φιλιὰ,
ἀγκαλιάσματα, τρελλὴ χαρὰ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ Κ.

ΑΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

Πέραν, ὁδὸς Τεκέ, 567, ἐναντὶ τοῦ Βέικερ.

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ἀνδρῶν ἐνδυμασιῶν ἀγγλικῆς κοπτικῆς, ἦν ἐξῆσκησεν ἐπὶ δεκαπενταετίαν εἰς τὰ Καταστήματα

J. BOTTER

και MIR

& COTTIEREAU

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

τοῦ διασημοῦ ἀγγλικοῦ Ἑυγοστασίου

DORMEUILL FRERES

TIMAI

ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ.

Τὸ Κινηματοθέατρον «Γκωμών» εἶναι τὸ κέντρον τοῦ καλλιτέρου κόσμου τοῦ Πέραν κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν. Αἱ παραστάσεις τοῦ Κινηματογράφου τούτου εἶναι πάντοτε ἐκλεκταί, ὠφελοῦσαι ἅμα και τέρπουσαι τοὺς θεατὰς.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος ἀναλαμβάνει τὴν τήρησιν βιβλίων, διόρθωσιν αὐτῶν, ὡς και τὴν διδασκαλίαν τῆς διπλογραφίας ὑπὸ μετριοτάτους ὄρους. Ἀπευθυντέον δι' ἐπιστολῆς ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Κ. Α. εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ κ. Θ. Βαλαᾶ, Γαλατῆ, χάνιον ἀγίου Πέτρου, 10.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΚΑΛΜΙΝΗΝ,

μοναδικὸν φάρμακον κατὰ τῶν πυρετῶν και νευραλγιῶν.

10
ΔΕΛΤΙΟΝ
ΦΕΛΗΜΑΤΩΝ
ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
ΤΟΥ «ΑΠ' ΟΛΑ»
ΑΞΙΑΣ 10 ΠΑΡ.

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΕΥΘΥΜΑ

Αί συγκοινωνία του μέλλοντος.

Τὰ τελευταία κατορθώματα τῶν ἀεροπόρων ἀφ' ἑνός, καὶ αἱ προσπάθειαι τῶν εἰδικῶν, ὅπως κατασκευάσωσι μεγαλειότερα, ταχύτερα καὶ εὐρύτερα ἀεροπλοῖα, μᾶς παρέχουν τὴν πεποίθησιν, ὅτι πολὺ γρηγορὰ θὰ ἴδωμεν ταχυτάτας συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο ἡπείρων. Ποῖος, ἄλλως τε, θὰ τολμήσῃ ν' ἀρνηθῇ, ὅτι λίαν προσεχῶς δὲν θ' ἀναγνώσωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς ἀγγελίαν :

«*Παρίσιον—Νέα Ὑόρκη εἰς 12 ὥρας.*»

Ἡ «*Αρμορική*», τὸ νέον τριπλάνον τῆς Ὑπερκεανείου Ἐταιρίας, θ' ἀναχωρήσῃ ἐκ Παρισίων τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, τὴν 10 ἑσπερινήν, παραλαμβάνων 2000 ἐπιβάτας. Χάρις εἰς τὰς νέας του μηχανὰς καὶ εἰς τὴν πελωρίαν ἑλικὰ του, ἣς ἔχει μῆκος τριάκοντα τριῶν μέτρων, θὰ διανύσῃ τὸ διάστημα τοῦτο ἐξ ὥρας ταχύτερον ἀπὸ τὰ μέχρι σήμερον ἀεροπλάνα. Ἐπίσης ἡ «*Αρμορική*» ἔχει ἐξασφαλίσαι τὴν ἀνεσιν εἰς τοὺς ἐπιβάτας της, οἵτινες θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰς ἐργασίας των τὴν ἐπαύριον Δευτέραν, ὥραν δεκάτην πρωινήν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, εἰδοποιούμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅτι οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διέλθωσι τὰς Κυριακὰς των εἰς Παρίσιον, θὰ εὐρίσκωσιν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τὸ ἑσπέρας ἐκάστου Σαββάτου τριπλάνον τοῦ αὐτοῦ τύπου πρὸς τὴν «*Αρμορικήν*», τὸ ὅποιον θὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Γαλλίας τὴν πρωίαν τῆς Κυριακῆς, θ' ἀναχωρῇ δ' ἐκεῖθεν διὰ Ν. Ὑόρκην τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας. Ἐξοδα εἰσιτηρίου καὶ διατροφῆς ἐν Παρίσιον 1280 φράγκα».

— Τί λέγετε; Δὲν νομίζετε, ὅτι πολὺ γρηγορὰ θὰ διαβάσωμεν καὶ αὐτὸ;

Ἡμερολόγιον Χάου.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἰατρός Χάου, πρῶτος διευθυντὴς τῆς μεγάλης Σχολῆς τυφλῶν ἐν Βοστώνῃ καὶ πενθέρου τοῦ ἐκ τῶν Ζαγοροχωρίων Ἀναγνωστοπούλου, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ ἐν Κονίτῃ Ἰδρυσις ὠραίου κτιρίου καὶ ἡ λειτουργία Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου, εἶναι τύπος ἀληθοῦς φιλανθρώπου. Διήνυσεν τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του ἐν Ἑλλάδι, συμμεριζόμενος τὰς κακουχίας καὶ στερήσεις τῆς ἐπαρσιστάσεως ἐπὶ πέντε ἔτη. Ἀξίον ἀπορίας πῶς εὗρισκε καιρὸν νὰ κρατῇ ἡμερολόγιον, ἐνῶ διαρκῶς ἐπλανᾶτο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, διανυκτερεύων εἰς καλύβας καὶ συχνάκις εἰς τὸ ὑπαιθρον, ὅπου ἐνήργει καὶ τὰς χειρουργικὰς του ἐγχειρήσεις, ὑπηρετῶν ἀμισθὶ μετ' ἀφοσιώσεως ἀνεξάντητον.

Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου του, ὅπερ ἐδημοσίευσεν τῷ 1906 ἡ θυγατὴρ του, παραθέτομεν δύο περικοπὰς, δι' ὧν εἰκονίζονται ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης καὶ ὁ Κωνστ. Κανάρης.

«*Εἰς τὴν Ὑδραν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τομπάζη, συνήντησα τὸν ἐνδοξὸν ναύαρχον Μιαούλην. Εἶναι μεγαλόσωμος, ἀγαθὸς ἐξηγοντούτης γέρον, μὲ μιαν μύτην φοβερῶν διαστάσεων. Ἐάν δὲν ἐγνώριζα ποῖος εἶναι, δὲν θὰ τὸν ἐξελάμβανα ὡς μέγαν ἄνδρα, οὔτε θὰ μοῦ ἔκαμνεν ἐντύπωσιν δι' ἄλλο τι, ἐκτὸς τῆς μύτης του.*»

Τὸν Κανάρην ἐγνώρισεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1827. «*Ὅταν εἰσῆλθα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πλοίου, εἶδα ἕνα ἄνθρωπον μικρὸν τὸ σῶμα καθήμενον ἐκεῖ, ἐνδεδυμένον ἀπλῶς, σχεδὸν ἐντελῶς, καὶ μὴ ἔχοντι τίποτε τὸ ἀξιοπαραίτητον, ἐκτὸς ἴσως τῶν μεγάλων ἐξεχόντων ὀφθαλμῶν του, οἱ ὅποιοι, καίτοι στεροῦμενοι λάμπρας, ἦσαν ἐκφραστικώτατοι, ὅταν μὲ ἠτένισαν.*»

Τὸν συνεχάρην διὰ τὰ λαμπρά του κατορθώματα, ἀλλ' ἤκουσε τοὺς ἐπαίνους μου ψυχρῶς, ὡς πρᾶγμα σὺνήθες. Ἐκ τῶν ὑστέρων κρίνοντες, ἐξηγοῦμεν συχνὰ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου κατὰ τρόπον συνάδοντα μὲ τὸν χαρακτήρα του. Οὕτως, ἡ ἀπαθής, ἡρεμὸς καὶ ἀφελὴς ἐκφρασις τοῦ Κανάρη δύναται νὰ κριθῇ ὡς ἐνδείξις τόλμης καὶ ἀποφασιστικότητος, τὴν ὅποιαν μαρτυροῦν αἱ πράξεις του. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸ λεπτὸν ἀλλὰ κανονικὸν σῶμά του, τὸ ὑψηλὸν του μέτωπον, τοὺς

προέχοντες ὀφθαλμούς, τὸ κατάμαυρον χρῶμα τῆς κόμης τῶν ὀφρύων καὶ τοῦ μύστακος, καὶ τὴν ὀλίγον ἀνασηκωμένην μύτην του».

Τί ὀφείλει ἡ Εὐρώπη

εἰς τοὺς Ἑρυθροδέρους.

Ὑπάρχουν πολλὰι λέξεις, αἱ ὅποια ἐπολιτογραφήθησαν εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐχρίσθησαν μὲ τὸν πολιτισμὸν των, καὶ ὅμως εἶναι λέξεις τῶν Ἑρυθροδέρων. Οὕτως αἱ λέξεις *ταμπάκος*, *πατάτες* καὶ *μαῖς* (γαλλ. ἀραβόσιτος), εἶναι λέξεις καραϊβικαί. Ἄλλως τε, τὰ φυτὰ, εἰς τὰ ὅποια ἀναφέρονται, ἦσαν ἄγνωστα πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς.

Αἱ λέξεις *τομάτα* καὶ *κακάον* εἶναι μεξικανικαί. Ἡ λέξις *καουτσούκ* εἶναι τῆς αὐτῆς προελεύσεως, καὶ δὴ ἀνήκει εἰς μίαν φυλὴν τῆς Κολομβίας. Ἡ λέξις *σοκολάτα* εἶναι μεξικανικὴ καὶ φανερώνεται εἰς τὴν γλῶσσαν ἐκείνην: ὕδωρ τοῦ κακάου. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν λέξεων αὐτῶν, ποὺ φανερόνουν ὀνόματα φυτῶν καὶ τροφίμων ξένων, καὶ ἄλλαι λέξεις τῆς συνήθους χρήσεως εἶναι παρμένα ἀπὸ τοὺς Ἑρυθροδέρους.

Ἡ γαλλικὴ λέξις *hamac* (αἰώρα) εἶναι... ἐξ Ἀντιλλῶν ἢ δὲ ἐξ ἴσου γαλλικῆ *micmac*, ἡ ἐτυμολογία τῆς ὁποίας σημειοῦται εἰς τὰ λεξικά ὡς ἄγνωστος, εἶναι ἀπλούστατα μιᾶς φυλῆς τοῦ Καναδά.

Καὶ ἄλλας λέξεις ἀκόμη εἶναι δυνατόν νὰ εὕρῃ ὁ ἑρευνητής.

Ποῖος μάγειρος.

Ἐν Βιεννέζικον περιοδικὸν εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ ἐξακριβώσῃ ποῖος μάγειρος ἀμείβεται καλλίτερον ἀπ' ὅλους. Μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας διακηρύττει σήμερον, ὅτι ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ Τσάρου παίρνει 7,200 φράγκα μισθὸν τὸν μῆνα, ἧτοι 90,000 φρ. τὸ ἔτος. Τὸν μισθὸν αὐτὸν πόσοι πρέσβεις δὲν θὰ τὸν ἐξήλεον; Καὶ ὅμως ὁ μάγειρος τοῦ Τσάρου δὲν καταβάλλει καὶ μεγάλας προσπαθείας διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κύριόν του, διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὁ Τσάρος δὲν εἶναι γαστρονόμος· τὸ μόνον, τὸ ὅποιον τὸν ζαλιζει κάπως, εἶναι ἡ ὑποχρεωτικὴ παρουσία πολυπληθῶν μυστικῶν ἀστυνόμων, οἱ ὅποιοι παρακολουθοῦν τὴν κατασκευὴν τῶν φαγητῶν καὶ ἐπιβλέπουν διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ὁ Τσάρος δὲν εἶναι ἡσυχος αὐτοκράτωρ.

Κατὰ δεύτερον λόγον ἔρχεται ὁ μάγειρος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, πληρονόμος 50,000 τὸ ἔτος. Ὁ μάγειρος αὐτὸς λαμβάνει πολλάκις τὴν τιμὴν νὰ συνδιαλέγεται μὲ τὸν κύριόν του διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ ἐδεσματολογίου τῆς ἡμέρας.

Ρεκόρ τῶν μακαρονίων.

Συνέβη καὶ τοῦτο πρό τινος.

— Ποῦ;

— Εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ τὸ εἴπωμεν! Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην.

Ὁ κ. Globe παρέθεσε γεῦμα εἰς ὑπεροδοῆ κοντα δαιτημόνας, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ προηγουμένως κατεβρόχθισαν ἀρκετοὺς μεζέδες καὶ ὀρεκτικὰ, διηγωνίσθησαν ποῖος νὰ φάγῃ γρηγορότερα 6 χιλιόγραμμα μακαρονίων. Τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρεξως ἐδόθη διὰ πιστολίον καὶ ὅλοι οἱ ἀγωνισταὶ ἐρρίφθησαν ὡς ἄγρια θηρία εἰς τὴν μερίδα των. Πρῶτος εἰς τὸ ἀγώνισμα ἦλθεν ὁ Ralph de Palma, ὁ ὅποιος ἐγυμνάσθη προηγουμένως εἰς τὴν Ἰταλίαν ὁ νικητὴς κατεβρόχθισε τὴν μερίδα του εἰς 7 λεπτά καὶ 6 δευτερόλεπτα. Δεύτερος ἦλθεν ὁ Chevelet εἰς 11 λεπτά. Οἱ λοιποὶ διέκοψαν τὸ ἀγώνισμα.

Μετὰ τὸν ἀγῶνα παρετέθη πρὸς τιμὴν τῶν νικητῶν ἰδιαίτερον γεῦμα μὲ ὠραιότατα κρασιά. Ἄλλ' οἱ νικηταὶ μετέσχον ὡς... θεαταὶ μόνον, διότι τὰ χιλιόμετρα τῶν μακαρονίων ποῦ ἔφαγαν δὲν τοὺς ἄφιναν νὰ δοκιμάσουν πλέον τίποτε...

Τὰ γλυκὰ καὶ ὁ ἀλκοολισμὸς.

Παρατηρήθη, ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ γλυκὰ οὐδέποτε εἶναι συνδυασμένη πρὸς τὴν μανίαν τοῦ ἀλκοόλ. Δι' αὐτὸ ὁ ἰατρός Markhan, μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, προσέτεινεν, ὅπως εἰσαχθοῦν τὰ γλυκύσματα ὡς κυρία τροφή εἰς τὰ ἰδρύματα, ὅπου θεραπεύονται οἱ ἀλκοολικοὶ.

— Εὐθὺς ὡς εἰς ἀλκοολικὸς ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ γλυκύσματα, θεραπεύεται ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς δίψης καὶ γίνεται ἐγκρατὴς τῶν ποτῶν.

«*Ἀγαπᾶτε λοιπὸν τὰ γλυκύσματα, λέγει ὁ δόκτωρ Markhan, διὰ νὰ μένετε ἀπρόσβλητοι ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ ἀλκοόλ.*»

Ἀπάτη!

— Εἶναι περιέργων πῶς ἀπατῶνται οἱ ἄνθρωποι. Ἐδιάβασα ὅτι, ὅταν ὁ Κολόμβος ἐφθασεν εἰς τὸν Νέον Κόσμον, ἐνόμισεν, ὅτι ἀνεκάλυψε τὰς Ἰνδίας.

— Καὶ τί μ' αὐτό; Ἐγὼ ὅταν πανδρεύθηκα ἐνόμισα, ὅτι ἀνεκάλυψα τὸν Παράδεισον!

Ἀπίστευτον.

— Τί γίνεσαι, φίλε μου; πόσα χρόνια ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ!

— Μὴν τὰ ῥωτᾶς, πανδρεύθηκα.

— Πότε;

— Εἶναι τώρα τρία χρόνια

— Περ' ἔργον δὲν σοῦ φαίνεται!

ΝΕΟΣ ὀμογενῆς, γνωρίζων τὴν Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν καὶ Διπλογοσφίαν, δυνάμενος δὲ νὰ διαθέσῃ ἑσπερινὰς τινὰς ὥρας, ζητεῖ θέσιν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΑΓΟΡΑΣΤΕ

τὰ ἐνδύματα, τὰ ἐσώρρουχα καὶ τὰ ὑποδήματά σας

ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ ΑΠὸ ΠΑΝΤὸς ΑΛΛὸυ

Εἰς τοῦ

ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΩΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

203. Μαίανδρος.

Ε . . . Σ   Α . . . Η   Σ
 . . . . .
 Κ   Ν . . . Σ   Σ . . . Σ

Νὰ συμπληρωθοῦν αἱ στιγμαὶ οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγνωσκωνται: Πτηνὸν ἀρπακτικόν, ὄπλον, νομοθέτης, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, χώρα τῆς Ἀσίας, ἡφαίστειον, ἀντωνυμία, νῆσος, νῆσος.
 (*Ἐστάλη ὑπὸ *Ι. Θ. Ραφτοπούλου*).

204. Αἶνιγμα.

Ζῶν εἶμαι, μὲ γνωρίζεις,
 δι' ἐξόδων σου μὲ τρέφεις,
 μὲ μισεῖς καὶ ὅπου μ' εὖρης
 ἄσπλαγχνα μὲ καταστρέφεις.
 Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς
 κί' ἀντ' αὐτῆς ἄλλην προσθέσῃς,
 τὸν λαμόν μου δὲ θελήσῃς
 κάπως νὰ τὸν πελεκήσῃς,
 τότε εἰς τὴν κεφαλὴν σου,
 φίλε μου, νὰ μὲ ζητήσῃς.
 Ἄν δὲ νέαν μοῦ προσθέσῃς,
 μὲ αὐτὰ μεγάλα δύο,
 θὰ φωνάξῃς, θὰ ὑβρίζῃς
 ἕως ὅτου ἐγὼ φύγω.
 Ἄν στὴν νέαν κεφαλὴν μου
 καὶ εἰς τὴν οὐρὰν ἐπίσης
 τὰ πτερὰ πτηνοῦ σκορπίου,
 τότε δὲν θὰ μὲ γνωρίσῃς·
 θὰ πετάξω, θὰ σ' ἀφήσω
 καὶ στὴν στέγην σου ἐπάνω
 τὴν φωλίτσα μου θὰ κτίσω.
 (*Ἐστάλη ὑπὸ *Καπαθητασίμου*).

205. Ἐρώτησις.

Ποῖα λέξις δὲν ἀνήκει τὸ γράμμα Χ;
 (*Ἐστάλη ὑπὸ *Ἀθ. Κουζοπούλου*).

ΛΥΣΕΙΣ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

τῶν ὑπ' ἀριθμὸν 152 - 156 φύλλον.

151. Αἶνιγματος.

Τροία.

152. Αἶνιγματος.

Ἄετός-ἔτος.

153. Γρίφου.

Ἡ Σύμη εἶναι νῆσος.

154. Γρίφου.

Τὸ Νινὶ περιβάλλεται ἀπὸ ἀγάπη.

155. Αἶνιγματος.

Ἄκρις-εἰς.

156. Κυβολέξου.

Λ	Α	Β	Η
Α	Ρ	Η	Σ
Β	Η	Μ	Α
Η	Σ	Α	Υ

157. Αἶνιγματος.

Ἡ ὑπογεγραμμένη.

158. Πυραμίδος.

				Σ				
				Μ	Υ	Σ		
			Κ	Ι	Μ	Ω	Ν	
		Λ	Α	Ρ	Ι	Σ	Σ	Α
Α	Λ	Ε	Ε	Α	Ν	Δ	Ρ	Α

159. Ἐρωτήσεως.

Ψυχὴ (ψ. χ.)

160. Στοιχειογρίφου.

Κίος-Ἴος.

161. Γρίφου.

Τὸ νικῶν τὰς ἐπιθυμίας πασῶν νικῶν ἀρίστη.

162. Αἶνιγματος.

Δάντης-Φάντης.

163. Γρίφου.

Μὴ εὐφραίνου ἐπὶ τοῖς κακοῖς καὶ ἀδίκοις.

164. Γρίφου.

Μὴ ἐπιζήτει τ' ἀδύνατα.

165. Αἶνιγματος.

Μέθανα - Πέθανά.

166. Ἐρωτήσεως.

Εὐνοία.

167. Αἶνιγματος.

Ψαρά-ἄρά.

168. Αἶνιγματος.

Διὰ-Βόλος-Διάβολος.

169. Προβλήματος.

Ὁ πατὴρ	50 ἐτῶν.
Ἡ μήτηρ	49 »
	11 »
Τέκνα	18 »
	19 »
	20 »
	167

170. Πρὸς ἀνάγνωσιν.

Ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ὅς τὰ πάντα βλέπει.

171. Ρόμβου.

					Π								
					Π	Α	Σ						
					Σ	Υ	Ρ	Ο	Σ				
					Α	Θ	Η	Ν	Α	Ι	Σ		
					Ε	Ρ	Υ	Μ	Α	Ν	Θ	Ο	Σ
					Κ	Ε	Σ	Σ	Α	Ν	Η		
						Ν	Η	Σ	Σ	Α			
							Σ	Ο	Σ				
								Σ					

172. Αἶνιγματος.

Πηλός-Πίλος.

173. Ἀντιγράφου.

Ἔθω ἢ ἡθωώθη.

174. Περοδόξου.

Τὸ ὄνομα.

175. Γρίφου.

Ὅ,τι σπείρης, θὰ θερίσῃς.

176. Αἶνιγματος.

Κάστωρ-Ἴον-Καστόριον.

177. Τετραγώνου.

Ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου, ἢ μὲν γυνὴ εἶναι τὸ πλοῖον, ὃ δὲ ἀνὴρ τὸ ἔρμα.

178. Κυβολέξου.

Μ	Ι	Α
Ι	Ο	Ν
Α	Ν	Α

179. Προβλήματος.

39.5'

180-182. Παραδοξολογημάτων.

Τὸ ράσσο παρὰ οὐ ποιεῖ.
 Γυναικὶ ἢ σιγὴ κόσμον φέρει.
 Ἀλήθεια ἐν οἴνῳ.

183. Γρίφου.

Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται.

184. Δεξιγρίφου.

Ψ. Τ. Κῶς (ψιπτακός).

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιευθῶσιν αἱ λῦται καὶ τὰ βραβεῖα.

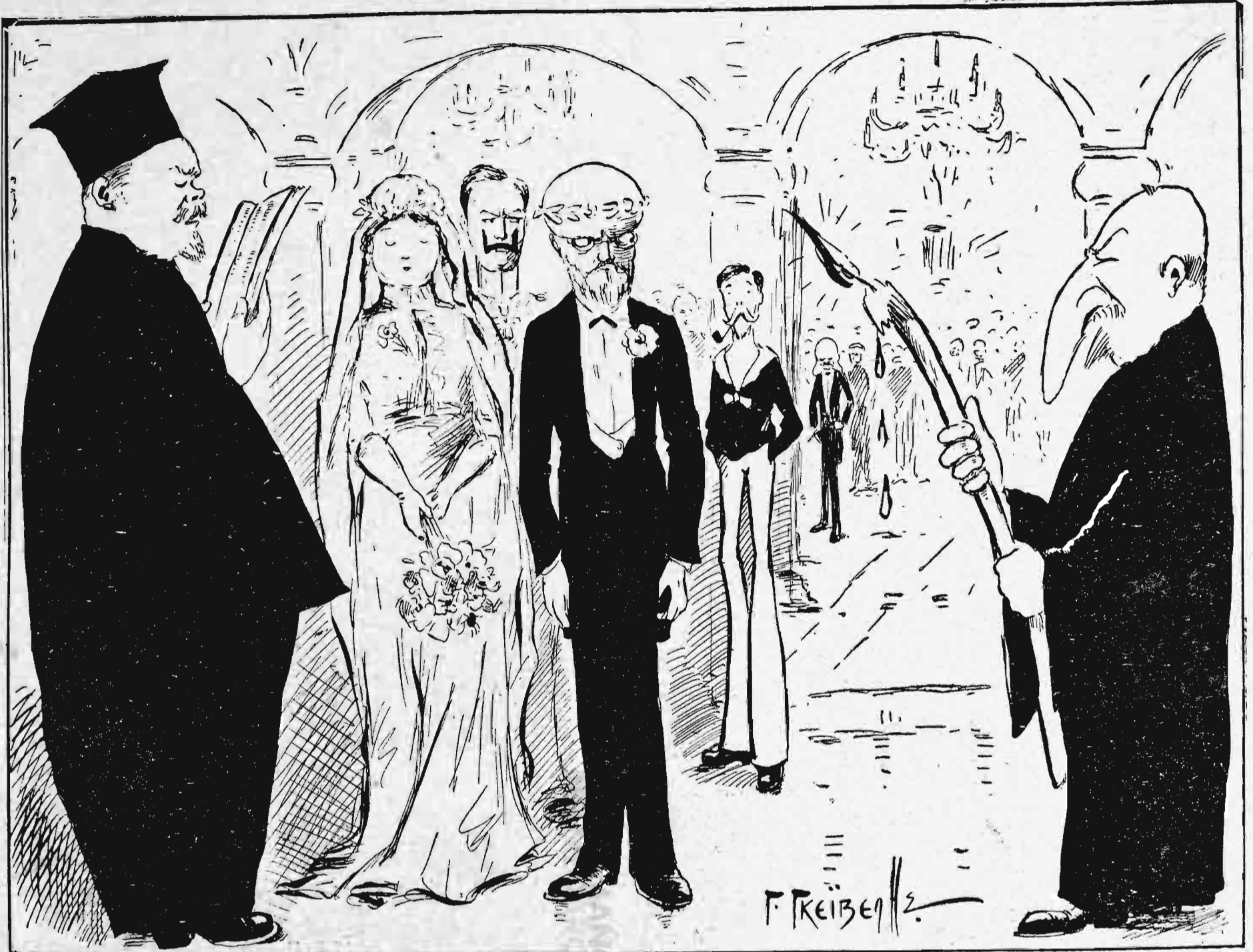
ΔΕΛΤΙΟΝ
 διὰ τὰς λύσεις
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
 τοῦ 162 φύλλου.

Οἱ πόνοι
 κατενικήθησαν.

Ἡ Κάλμινη εἶναι τὸ μοναδικὸν φάρμακον διὰ νὰ καταπαύῃ τοὺς πόνους ἀνεξαρτήτως τῶν αἰτίων τῶν: Ἡμικρανίας, Νευραλγίας, Κεφαλαλγίας, Ὀδονταλγίας, Ρευματισμοῦ, Πυρετούς. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἰσχύουσιν ἀπέναντι 2 κασὲ Κάλμινης.

Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία. Γενικὴ ἀποθήκη διὰ τὰς χονδρικὰς πωλήσεις: Πόλις, Ἀλγιανάκ χάν, 12.

ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ

Πουαγκαρέ. — Στέφεται ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Ἐλευθέριος τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ Εἰρήνην...
 Ὁ γαμβρός. — Βάστα σύ, μικρέ, καλὰ τὸ κερί, μὴ γίνῃ καμμιά φωτιά στὰ καλὰ καθούμενα.

— Αὐτοὶ οἱ παληάνθρωποι μ' ἔσπασαν τὴν μύτη, ἐγὼ ὁμως ἤρα τὸ νερὸ ποῦ θὰ τὴν γιατρέψῃ.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

Τύποις ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΔΟΥ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ καὶ Σαῦς

Ἐπιπέμπων: ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΔΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ.